

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

— ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατῶ, Μουμχανὲ Νομικὸ Χῶν Ἀριθ. 12-13

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

**Ergon G. Watts.*

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΤΡΙΜΗΝΟΣ	Γρ. 60
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	" 110
ΕΤΗΣΙΑ	" 200

×

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1918

Πηλ. Κονια

SISMANOGLIO
MEGARO

INVENTARISIERT UNTER NR

62.62511

Ἔργα Ε. Κρίνας.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 1.

11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1918

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατῶ, Μουμχάντ Νομικὸ Χὰν Ἀριθ. 12--13

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Ὅταν ἀνέτειλε. — Ἡ προσπάθειά μας. — Τιμὴ καὶ παρηγορία. — Χαῖρε νεότης. — Δίγες ἀκτίνες. — Οἱ βαρναλγοῦντες. — Πανδώρα. — Ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις (Τὰ ψάρια). — Τρελλός; [διήγημα]. — Τὰ δάκρυα τοῦ κεριοῦ. — Δύο ξεψυχίσματα. — Τρελλή. — Τὴν εἶδα. —

Καλλιτεχνικὴ ζωὴ (θέατρα). — Φιλολογικὴ μας κίνησις. — Μία ἐρωμένη (μυθιστόρημα J. Richerpiñ). — Τὸ τιμολόγιον. — Ὁ καλλιτέχνης (O. Wilde). — Κοινωνικά. — Ἐνα φλέγον ζήτημα. — Πειράγματα.

ΟΤΑΝ ΑΝΕΤΕΙΛΕ...

Εἶδωλα ποῦν ὑψωθήκατε σὺν τοῦ σκλαβωμένου
καὶ τοῦ διδάξατε βουβὰ τ' ἀρχοντικὸ καρτέρι,
τώρα π' οὐράνιο ἀνέτειλε νέας γενιᾶς ἀστέρι
κάποια χλωμάδα χύθηκε σὺν μαρμαρένιο σας κορμί.

Μ' ἄφοβα μέσ' στήν ἐρημιὰ π' ἀπλώσαν τὰ ρημάδια
ἤρταν καὶ στήσανε χορὸν σὺν γύρω ἀρμονικὰ
τῆς λευτεριᾶς ὁ ζέφυρος μὲ τῆς χαρᾶς τὰ χάρδια.

Καὶ τὰ παλάτια, κ' οἱ ναοί, ποῦν ὄνειρεντὰ ἔχω πλάσει
μὲ τὰ σημάδια τὰ ἱερὰ στήν κορυφή ἔνα κ' ἔνα
κλονίστηκαν καὶ σόρμασαν σὺν βάρθρα ἀπορριχθέντα
σὺν γὰ τὰ ξεθεμέλιωσαν ταρτάρινοι σεισμοί.

— Καὶ γὰρ ποῦν δάφνες ἔπλεχα σὺν πόνο μυστικά
σὺν χλωμάζαν ἄχαρα κ' ἐπρόσμενα τὰ βράδνα,
ἐσκόρπισα σὺν ζέφυρο τὰ φύλλα ρυθμικά.

Γ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Τώρα όποτε έπετελέσθη τὸ όνειρον, εἰς τὸ όποῖον ἀπέβλεπον γενεαὶ ὅλαι ἀπὸ παρελθόν μυριάδων ἐτών καὶ τίθενται βάσεις χαλύβδινοι, ὅπου θὰ στηριχθῆ ὑπέρολαμπρον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τὸ ἄγαλμα τῆς *ἐλευθερίας* τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ πνεῦμα καλύπτει διὰ τοῦ πέπλου τῆς λήθης τὰς φαύλους ὁρμὰς καὶ τὰ ἐγωϊστικά ἔνστικτα τῆς ψυχῆς, ἀπενίξει εἰς μέλλον ἀσπίλου ἀγνότητος καὶ εὐγενικοῦ ἀγωνισμοῦ.

Ἡ φρικαλεότης καὶ ὁ ἀτίθαστος ἐνθουσιασμός θὰ παύσουν πλέον, νὰ κινουῦν τὸ ἐνδιαφέρον μας καὶ θὰ ὑπερέχη ἢ ἄμιλλα τοῦ ὠραίου. Θὰ βασιλεύσῃ ἡ μεγαλοφυΐα. Τὴν θέσιν τοῦ στρατιώτου θὰ καταλάβῃ ὁ ἔξοχος χαρακτήρ καὶ τὸ ὄπλον θὰ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆς εὐθείας κρίσεως.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ὕψος τῆς νέας μας ζωῆς, χρειάζεται προσπάθεια ἀκλόνητος, δυνάμεις ἀπορρέουσαι ἐκ θάρρους ἀσαλεύτου, ἐκ πεποιθήσεων στερεῶν.

Καὶ ἡ «*Νέα Γενεά*» ἀποβλέπουσα εἰς εὐρὺ μέλλον θὰ προσπαθήσῃ νὰ συντελέσῃ διὰ τῆς ἀγνῆς πνευματικῆς τροφῆς, τῆς καλυτέρας φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς εἰς τὴν διάπλασιν τῶν νέων ἰδανικῶν.

Τῆς νέας γενεᾶς γέννημα ἡ «*Νέα Γενεά*» μὲ νέας ἰδέας, νέας ἀντιλήψεις, ὅλη ζωὴ καὶ σφρίγος, εὐελπισ πάντοτε θὰ προχωρεῖ χαιρομένη διὰ τὴν ὅλως ἐπὶ τὰ βέλτιστα μεταβολὴν τῆς. Ἐχουσα πεποίθησιν ὅθεν εἰς τὸν ἀποβλεπόμενον σκοπὸν ἡ «*Νέα Γενεά*» εἶνε βεβαία, ὅτι θὰ τύχῃ τῆς ἐνθέρμου καὶ φανατικῆς ὑποστηρίξεως ὅλων, ὅσοι ἐπεθύμησαν τὴν πρόοδον τῆς φιλολογίας μας.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ὁλόχαρη μᾶς ἐπλημύρτισεν ἡ εἰδησις τῆς εἰρήνης, ποῦ κρύπτεται μέσα τῆς χιλιάδας ἐπιπέδων μελλούσης εὐτυχίας. Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ἦσαν ἄγγελοι τ' οὐρανοῦ, ποῦ ἐσοκόρησαν τόσον γλυκά, διὰ μᾶς εἰς βίους μας τὴν ἀγγελίαν τῆς εἰρήνης, δι' αὐτὸ καὶ τόση ἀνακούφισις καὶ παρηγορία ἐχύθη εἰς τὴν βαρυσμένην ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δυστυχῶν ψυχὴν μας. Ἡ χαρὰ μας εἶνε τόσον μεγάλη, ὅσον ἦσαν μεγάλαι αἱ ταλαιπωρίαι καὶ αἱ στερήσεις αἱ προκύψασαι ἐκ τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου. Χαρῆτε ἄνθρωποι, χαρῆτε ἔθνη ἀνεξαίρετες. Ἡ εἰρήνη σταθερὰ πλέον ἦλθε, ἠνναποφύρουσα δι' ἡμᾶς, οἵτινες ἐνταχῶς προσωρίσθημεν ὑπὸ τῆς *Εἰμαρμένης* νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν κατόπιν τόσων δεινῶν. Ἡ εἰρήνη θὰ σκορπίσῃ παντοῦ τ' ἀγαθὰ τῆς, καὶ θὰ κατορθώσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ν' ἀποσβέσῃ ἀπὸ τὰ στήθη μας τὸν πόνον καὶ τὴν πίκραν, ποῦ ἐποτίσθημεν.

*

Ἀλλὰ εἰς τὴν χαρὰν μας μὴ λησμονῶμεν ἐκείτους, οἱ ὅποιοι ἐπλήρωσαν διὰ τοῦ αἵματός των τὴν ζωὴν μας. Διὰ τοῦ θανάτου των ἐκόρησαν τὸν αἰμοδιψῆ Ἄσπιν.

Εἶνε οἱ πιστοὶ καὶ γενναῖοι ὑπερασπισταὶ τῆς πατρίδος, οἵτινες ἀπέθανον ἡρωϊκῶς εἰς τὰ προχώματα διὰ νὰ ζήσωμεν ἡμεῖς καὶ νὰ εὐτυχίσωμεν εἰς τὸ μέλλον εἰς διηνεκῆ καὶ ἀσάλευτον παγκόσμιον εἰρήνην.

Εἰς τὸν Ὀκεανὸν τῆς εὐτυχίας, εἰς τὸν ὅποῖον ἠνοιχθήμεν, σὸδὲ σιγμῆν ἄς μὴ παύσωμεν τὰ καθήκοντά μας ἀπέναντι αὐτῶν.

Ἐχομεν καθήκοντα ἐπιβαλλόμενα, τῶν ὁποίων τὴν ἐκπλήρωσιν ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἠβρονλήθη ἡμεῖς νὰ ζήσωμεν καὶ ἐκεῖνοι ν' ἀποθάνωσιν, ὁ Ἄσπιν εἰς τὴν ζωὴν, ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ. Τὸ ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν διότι τὴν ζωὴν μας ἐχάρισεν ἔναντι τοῦ θανάτου ἐκείνων τῶν ἐνδόξως εἰς τὸ μέτωπον πεσόντων ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος.

Ὅπως ἠθέλησεν Ἐκεῖνος νὰ πείσωσιν ἐκεῖνοι εἰς τὴν μάχην, λαμβάνοντες ὡς μόνην ἀμοιβὴν τοῦ ἡρωισμοῦ των τὸν θάνατον καὶ ὡς τελευταίαν παρηγορίαν τὴν γιδέαν, ὅτι ἀποθνήσκουν ἡρώες ὑπὲρ τῆς πεφλημένης πατρίδος.

Εἰς τοὺς πεσόντας ἄς μὴ λησμονῶμεν τὴν προσήκουσαν τιμὴν.

*

Προσέτιοῦδεῖς ἄς μὴ ἐκάρξῃ, δοῦτε νὰ μὴ νομίσῃ, ὅτι δὲν ὀφείλει ἐκ καθήκοντος ἀναποφύκτου μὲ τὴν μεγαλυτέρας ἀνταπάρνησιν νὰ προσοιατεύσῃ τὰς ὀρφανὰς νῦν οἰκογενεῖας ἐκείνων τῶν ὁποίων τὸ αἷμα εἶνε ἀκόμη τοῦτον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὅπου πρὸ ὀλίγον ἀκόμη ἐνέσπειρε τὴν καταστροφὴν τὸ ἀνθρωποκτόνον τηλεβόλον. Αὐτοὶ ἐξηλέωσαν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, δι' ὃ καὶ ἀπολαμβάνομεν τὴν ἀκράτητον χαρὰν τῆς εἰρήνης.

Guy de Maupassant

ΧΑΙΡΕ ΝΕΟΤΗΣ

Κάθε άνθρωπος οφείλει να παρηγορήσει, ανεξαιρέτως φυλής και θρησκείας, τον πατέρα ή την μητέρα που θα θρηνηήσει το παιδί του την χήραν που έχοντας τριγύρω τα ορφανά της, θα πονέσει κατάκαρδα όταν ιδη τους αποζησάντας συζύγους να επιστρέφουν χαρούμενοι εις τας εστίας των.

Πραστιάτωσωμεν ως ιδικά μας παιδιά τα ορφανά τα απροστάτευτα, διότι οι πατέρες αυτών, αποθνήσκοντες, εις την εσπλαγγνίαν ήμων ανέθεσαν την προστασίαν των. Αλλά ως παρηγορήσωμεν δια να έχωσιν εκείνοι ανάπανσιν εις τας αιωνίους μονάς.

Στολίσωμεν με τα πονεμένα λουλούδια του χειμῶνος τους τάφους των και παραδόσωμεν εις την άθανασίαν την μήνην των μεγάλων ήρώων του τεραστίου αυτού παλέμου, οστις τας πλείστας θέλει καταλάβη σελίδας της παγκοσμίου συγχρόνου ιστορίας.

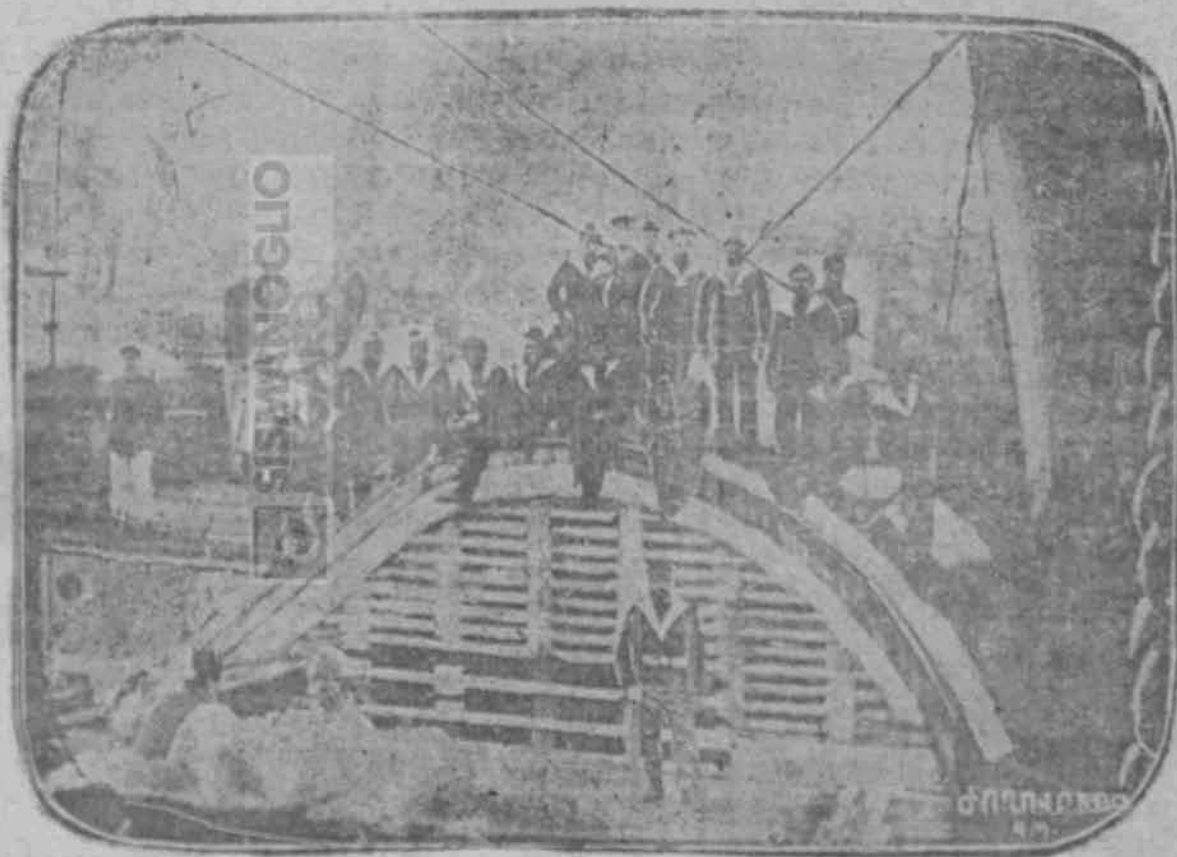
Προσέτι ως χύσωμεν τα ήρότερα των δακρύων επί των τάφων των και εδγνωμονούντες δια την έλευθερίαν και την ειρήνην, ήν ο θάνατός των ανεστήλωσεν, ως παραμυθίσωμεν και ανακουφίσωμεν αναλόγως μ' οιονδήποτε τρόπον τους πατέρας, τας μητέρας, τας αδελφάς, τας χήρας και τα ορφανά των ως ιδίους ήμων συγγενείς, ίνα τουλάχιστον αυτοί, ολιγώτερον ευντυχείς ήμων, εύρωσιν ανακούφισίν τινα και παρηγορίαν, των δέ πεσόντων αί ψυχάι, ίκανοποιημένα, αποδοθῶσιν εις αιωνίαν ανάπανσιν.

I. Γ. ΕΥΘ.

Οί δύο φίλοι τελείωναν το γεῦμα. Από το παράθυρον διέκριναν το βουλεβάρτον γεμάτο κόσμο. Ήσθιάνωντο το χλιαρό φύσημα του Παρισινού αέρος κατά τας καλοκαιρινάς νύκτας, που γεννά εις τους διαβάτας την επιθυμίαν να τρέξουν κάτω όπουδήποτε απ' τα φυλλώματα, κοντά στους ποταμούς που φωτίζει το φεγγάρι, κοντά στα γλυκά αηδόνια.

του, δεν βλέπει το έργον του χρόνου που γίνεται βραδυ, κανονικόν, και αλάσσει το πρόσωπον σιγά και ανεπαίσθητα. Δι' αυτό ακριβώς δεν πεθαίνομεν απ' την λύπη ύστερα από δύο-τριών ετών εξάντλησιν της ζωής. Δια να το καταλάβη κανείς πρέπει εξ μήνες τουλάχιστον να μη διη το πρόσωπόν του. Άδύνατον.

Και πως λιπούμαι της γυναίκης, τα πτωχά αυτά όντα. Όλη ή εδτυχία, όλη ή δύναμής των, όλη ή ζωή των σύγκειται εις την εδμορφία, που διαρκεί δέκα χρόνια. Έγώ λοιπόν γέρασα χωρίς να το έννοήσω, γιατί νόμιζα τον εαυτόν μου νέον, ένῶ είχα φθάσει τα σαράντα χρόνια. Ποτέ δεν αρρώστησα. Η αποκάλυψις της πα-

Το πρώτον εισελθόν εις την πόλιν μας γαλλικόν πλοϊον «Αριάννα».

Ο Έρρικος Σιμών ειπε με βαδυ άναστεναγμό:

— Γέρασα παιά και εινε λυπηρόν. Άλλοτε τέτοιες βραδυές τον διάβολο όλόκληρον αισθανόμουν μέσα μου. Τόρα αισθάνομαι μόνον λύπη. Πόσον γρήγορα φεύγει ή ζωή.

Ήτο 45 ετών παιά και φαλακρός.

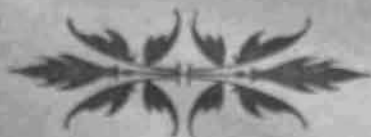
Ο άλλος, ο Πέτρος Καρνιέ όλίγον παιό ήλικιωμένος, παιό αδύνατος και ζωηρός ειπε.

— Έγώ, αγαπητέ, έγήρασα χωρίς να καταλάβω ή όλίγο τον κόσμο. Ήμουν πάντα ζωηρός και χαρούμενος. Μά όταν βλέπει κανείς καθ' ήμέραν τον καθρέπτην

ρακιής μου μ' ένα τρόπον άλλο και τρομερό με κεραυνοβόλησε για εξη μήνας και κατόπιν συνήλθα.

Πολλές φορές αγάπησα, όπως όλοι οι άνδρες, μά κυρίως μιá φορά.

Την είχα συναντήσει στην ακρογυαλιά της Έτρετά πριν 12 χρόνια. Δεν υπάρχει χαρωπότερο μέρος απ' αυτό το πρωί την ὄρα των λουτρών της θαλάσσης. Η ακροθαλασσιά εις την Έτρετά εινε μικρά και στρογγυλή σαν πέταλο, περικυκλωμένη από ύψηλās και αποκήμονους προεξοχάς με περιέργους όπας πουτάς όνομαζουν. Θύρας. Αί γυναίκες μαζεύονται στην άμμον δια να

τήν στολίζουν σαν ἀπέραντο κήπο ἀπὸ ἀνοικτοῦ χρώματος τουαλέτες μέσα στὸ μεγάλο περιθώριόν της ἀπὸ τοὺς βράχους. Ὁ ἥλιος ἀπλετα, πλημμυρεῖ ὅλα ἐκεῖ χαρωπά, θελκτικά, ποῦ γελοῦν στὰ μάτια. Ὅλοι βλέπουν τὴν θάλασσα γεμάτη ἀπὸ λουομένας, ποῦ μπαίνουν στὸ νερὸ μ' ἓνα λεπτὸ ἀπὸ φανέλλα κοστοῦμι προφθάνουν τῆς ἄκρες τῶν κυμάτων καὶ προχωροῦν μὲ μικρὰ γρήγορα βήματα, σταματῶντες πότε-πότε ἀπὸ μιὰ ψυχρὰ γλυκεῖα ἀνατριχίλα ἢ ἀπὸ μικρὸ ἀναφυλλητό.

Τὴν πρώτην φορὰ ποῦ εἶδα τὴν γυναῖκα αὐτὴν, καταμαγεύθηκα. Ἦταν ἀφοβη καὶ ἔξυπνη. Κι' ἔπειτα ὑπάρχουν εὐμορφιές, ποῦ μᾶς κυριεύουν μὲ μιᾶς.

Ἐπαθα αὐτὴν τὴν ἐντύπωσι.

Ἐσοστήθηκα καὶ πειράχθηκα ὅσον ποτέ. Μὲ ἀφάνιζε τὴν καρδιά. Εἶνε τρομερὸ καὶ ἡδονικὸ, νὰ ὑφίσταται κανεὶς τὴν κυριαρχία μιᾶς γυναικός. Εἶνε βάσανο, μὰ κι' εὐτυχία ἀπίστευτη. Τὸ βλέμμα, τὸ γέλιο της, τὰ μαλλιά της σαν τὰ ξησίκωνε στὸν λαιμὸ της τὸ σιγανὸ ἀεράκι. Καὶ ἡ πειρὸ μικρὴ γραμμὴ τοῦ προσώπου της, τὸ ἐλάχιστον κίνημα τῶν χαρακτηριστικῶν της μὲ μάγευαν, μὲ σύγγιζαν, μὲ ξετρελλαινᾶν. Μὲ κυριεύσε ὅλον μὲ τὰ κινήματά της, μὲ ὅ,τι φοροῦσε ἐπὶ τέλους, ποῦ μάγευε. Εἶδα σὲ μιὰ καθέκλα τὰ ροῦχα καὶ τὸ καπέλλο της καὶ μὲ φάνηκε πῶς καμμιά ἄλλη δὲν εἶχε ἴδια; Ἦτο ὑπανδρευμένη, ὁ σύζυγός της ἤρχετο κάθε Σάββατον καὶ ἔφευγε τὴν Δευτέραν.

Δὲν ἤμουν ζουλιάρης. Δὲν ξέρω γιατί ποτέ κανεὶς στὴν ζωὴ μου δὲν μοῦ φάνηκε τόσο ὀλίγον ἐνδιαφερόμενος, ὅσον ὁ ἄνδρας της.

Πῶς τὴν ἀγαποῦσα καὶ πόσον ἐκείνη ἦταν ὠραία, χαριτωμένη καὶ νέα. Διότι δὲν αισθάνθηκα τόσο, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε ὄν ὠραῖον, τέλειον, ἀξιοπαρατήρητον, ζυμωμένο μὲ θέλγητρον καὶ χάριν. Γιατὶ δὲν εἶχα τόσο ἐννοήσαι ὅτι ἔχει ἐμορφιά θελκτικὴ ἢ καμπὴ στὸ μάγουλο, ἢ κινήσεις τῶν χειλιῶν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ κατασκευὴ τοῦ κοινοῦ ὄργανου, τῆς μύτης.

Αὐτὸ διήρκεσε τρεῖς μῆνες, κατόπιν ἔφυγα εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀτελησιᾶ. Ἀλλ' ἡ σκέψις της ἐθριάμβευε. Μὲ κατεῖχε ἀπὸ μακρὰ, ὅπως καὶ κοντὰ μὲ εἶχε κυριεύσει. Χρόνια πέρασαν.

Δὲν τὴν ξεχνοῦσα. Ἡ γλυκεῖα εἰκὼν της ἔμενε ἔμπρὸς στὰ μάτια μου, μέσα στὴν καρδιά μου.

* * *

Δώδεκα χρόνια εἶνε μικρὸν πράγμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου! Περνοῦν χωρὶς νὰ τὰ καταλάβῃ! Περνοῦν τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, σιγὰ καὶ γρήγορα, ὁ κάθε χρόνος εἶνε μακρὸς καὶ ἀμέσως τελειώνει. Καὶ ὅταν γυρίσῃ κανεὶς νὰ διῆ τὰ χρόνια ποῦ πέρασαν, δὲν καταλαβαίνει, τί ἔγινε καὶ γέραςε.

Μ' ἐφαίνεται ἀληθινὰ, ὅτι μῆνες μόλις πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν βράχων τῆς Ἐτρετᾶ. Πήγαινα τὴν περασμένην ἀνοιξὶ μὲ φίλους εἰς τὴν ὁδὸν Λαφίτ. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγε τὸ τραῖνο, μιὰ χονδρὴ κυρία ἀνέβηκε, κυκλωμένη ἀπὸ τέσπερα παιδιὰ. Ἐρριψα μιὰ ματιὰ εἰς τὴν χονδρὴ κυρία, τὴν ὀλοστρόγγυλὴ μὲ πρόσωπον αὐτὸ τὸ φεγγάρι καὶ καπέλλο μὲ κορδέλλες.

Ἀνέπνεε δυνατὰ, κουρασμένη ἀπὸ τὸ τρεξιμό. Ἀνοιξα τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβαζα Περνοῦσαμε τὴν Ἀσινέρ, ὅταν ἡ κυρία μὲ μιᾶς μὲ πρότῃσας:

— Συγγνώμην, Κύριε, δὲν εἶσθε ὁ κ. Καρνιέ;

— Μάλιστα, Κυρία.

Τότε ἤρχισε τὴν γλῶσσαν, εὐχαριστήμενη καὶ ὀλίγον λυπημένη.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε;

Ἐδίστασα. Πίστενα ὁμοῦς πράγματι, ὅτι εἶδα τὴν φυσιογνωμίαν αὐτὴν, ἀλλὰ ποῦ; Πότε;

Ἀπῆντησα — Ναι... καὶ ὄχι... Σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν εἶμιπορῶ νὰ θυμηθῶ τ' ὄνομά σας.

Ἐκοκίνησε ὀλίγον.

— Κυρία Ἰουλίτ Λεφέβρ.

Ταραχθῆκα. Μὲ φάνηκε πῶς χάθηκα εἰς ἓνα δευτερόλεπτο. Μὲ φάνηκε πῶς ἓνας πέπλος σχίσθηκε ἀπὸ ἔμπρὸς μου διὰ νὰ ἰδῶ πράγματα φρικτά. Ἦταν ἐκείνη!

Αὐτὴ ἡ χονδρὴ, ἡ συνειθισμένη γυναῖκα, ἐκείνη; Ἀκόμη χθὲς μ' ἐφαίνεται πῶς τὴν εἶδα καὶ τότε τέτοια; Ἦτο δυνατόν;

Μία λύπη αἰφνιδία μὲ πέρασε τὴν καρδιά καὶ μία ἐπανύστασις κατὰ τῆς φύσεως ἔσηκώθηκε μέσα μου. Τὴν ἔβλεπα τρομαγμένος.

Τῆς πήρα κατόπιν τὸ χεῖρ καὶ πλημμύ-

ρισαν τὰ μάτια μου δάκρυα. Ἐκλαια τὰ νιάτα της, ἔκλαια τὸν θάνατό της. Διότι καθόλου δὲν ἐγνώριζα τὴν χονδρὴ αὐτὴν γυναῖκα.

Κι' ἐκείνη, συγκινημένη ἐπίσης, ἐμψύχισε:

— Ἀλλάξα πολὺ. Τί τὰ θέλετε, ὅλα περνοῦν. Ἐγίνα μητέρα, καλὴ μητέρα. Ὅλα τ' ἄλλα τελείωσαν. Σκεπτόμουν, ποῦ δὲν θὰ μὲ γνωρίζατε σαν μὲ συναντούσατε.

Καὶ σεῖς ὁμοῦς ἀλλάξατε. Πολὺ προσπάθησα νὰ σᾶς ξαναγνωρίσω. Ἐγίνατε κάτασπρος. Σκεφθῆτε, Δώδεκα χρόνια ἡ μεγάλη κόρη εἶνε δέκα χρόνων.

Κύτταξα τὴν κόρη της. Καὶ ἤρα καὶ εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸ παλαιὸν θέλγητρον τῆς μητρὸς της, ἀλλὰ κατὶαν ἀποφάσιστον ἀκόμη, ἀμορφον. Καὶ ἡ ζωὴ μὲ φάνηκε γρήγορα σαν τὸ τραῖνο ποῦ ἔφευγε.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν Λαφίτ. Ἐφίλησα τὸ χεῖρ τῆς παλαιᾶς μου φίλης. Δὲν εἶχα τίποτε νὰ τῆς πῶ. Ἦμουν συγκινημένος.

Τὸ βράδυ, ὀλόμονος, κοττάχθηκα πολὺ, μὰ πολὺ εἰς τὸν καθρέπτην. Καὶ ἐνεθυμήθην τί ἤμουν μὲ τὰ μαῦρα μουστάκια, τὰ μελαχροινὰ μαλλιά καὶ τὴν νεαρὰ φυσιογνωμίαν τοῦ προσώπου μου. Τόρα ἐγῆρασα Χαῖρε νεότης.

ΛΙΓΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

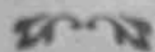
Προτοῦ σ' ἀγύρισται νὰ φέγης,
τὸ τόσο μακρὸνὸ ταξίδι,
μοῦχεις χάρισαι ἀπ' τὰ μαλλιά σου
μαλαματένιο δαχτυλίδι.

Ἀγάπης ἀσβουστῆς σημάδι
παρηγοριά μου αὐτὸ εἶνε μόνη
καὶ σ' ἄλλης δάχτυλο δὲν λάμπει
τέτοια ὀφθαλμῶνα ποῦ δὲν λυώνει!

Ἀπ' τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου
τ' ἀτίμητο χρυσάφι ποῦ εἶχες
κύτταζε! τοῦτες ἔχουν μείνει
ἢ μεταξένιες μόνον τρίχες.

Καὶ μοιάζουν ἔτσι, ἀπορμινάρι
γιὰ πάντα θησαυροῦ χιμένον...
λίγες ἀκτίνες ἀπ' τὴ λήμνη
ἡλίου νεκροῦ βασιλευμένου!

Μαρία Ε. Ζάμπου

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙ ΒΑΡΥΑΛΓΟΥΝΤΕΣ

Ἡ εἰρήνη, μὴ νομίζετε, ἀγαπητοί μου, συμπολιταί, ὅτι ἐχαροποίησεν ὅλους. Θὰ εἰσθε πολὺ μωρεῖ, ἂν τὸ νομίζετε ἢ φαίνεται ποτὲ δὲν πέσατε εἰς χειρὰς αἰσχροκερδῶν διὰ νὰ ξεύρετε ὅτι αὐτοὶ σήμερον εἶνε οἱ βαρυαλγοῦντες διὰ τὴν εἰρήνην.

Αὐτοὶ μάτι δὲν κλείουν νύκτας ὀκνηροὺς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἡ εἰδησις τῆς εἰρήνης τοὺς ἐμάρανε. Δὲν εἰμποροῦν, νὰ πιστεύσουν ἀκόμη, ὅτι διὰ παντὸς πλέον ἐχάθη ἡ αἰσχροκερδεία. Ἄλλ' οἱ καθημερινοὶ ἐκπεσμοί, τὰ ἀπαίσια αὐτὰ βούκεντρα, ποῦ τοὺς ἐνοχλοῦν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, τοὺς δίδουν νὰ ἐννοήσουν σκληρότατα, ὅτι ἡ κερδοσκοπία τῶν ἢ ὁποῖα ὑπερεπλήρωσε τὸν κορβανῶν τους σὰν γλυκὸ ὄνειρο ἔσβυσε, διὰ νὰ μὴν τὸ ὄνειρευθοῦν πειῖ.

Οἱ κραταιότατοι μπακάληδες, οἱ θησαυρήσαντες κλαίουσιν σκουπίζοντες τὰ δάκρυά τους — εἰς τὴν ἐμπροσθέντα τους ἀπὸ οἰκονομίαν μανδηλιοῦ διὰ τὰς ζημίας — ὅταν ἀπαρηγόρητοι βλέπουν γεμάτα τὰ τσουβάλια τῶν τροφίμων καὶ ὅλα τὰ ἐμπορεύματα νὰ μὴν πωλοῦνται εἰς τὰς μυθώδεις τιμὰς ποῦ ἐνθυμούμεθα ὅλοι ὡς περασμένους ἐφιάλτας.

— Πῶς φιλότιμε κ. Μπακάλη τῆς γειτονιάς μου;

Ἐνθυμείσαι, ποῦ ἐννοοῦσες ὡς ἐλεημοσύνην, διὰ μεγάλο μου χατήρι, νὰ με δώσης ἡμισείαν ὀκτὼν ζαχάρως διὰ μίαν λίραν; Μίαν δὲ ὀκτὼν φασουλίων με 100 δρ. σκουπίδια καὶ 50 δρ. σακκοῦλα 80 γρόσια; Πῶς ἐγίνες τώρα περιποιητικὸς καὶ ἐννοεῖς νὰ με φορτώσης τὴν ζάχαρην διὰ 80 γρ. τὴν ὀκτὼν καὶ τὰ φασούλια 30 γρ.

Μὰ, ὄχι κύριε, εἶνε ἡ σειρά μου. Δίδεις τὴν ζάχαρην πρὸς 20 γρ. καὶ τὰ φασούλια 5 γρ.; Τότε ζύγισέ με ἀπὸ 100 δρ. χονδρικῶς, διότι αὔριον θὰ ξεπέσουν. Κι' ἂν ἔχῃς λάδι τ' ἀγοράζω μόνον διὰ 10 γρ. τὴν ὀκτὼν εἰδ' ἄλλως κρῦψέ το διὰ νὰ ἀλειφθῆς σὰν θὰ στῆς βρέξω διὰ τὴν κερδοσκοπίαν σου, ποῦ μ' ἔκαψε τὴν καρδιὰ τόσον καιρόν.

Ἐννοεῖτε ὁ ράπτης μου δὲν ἤγειρε παρακάτω. Λίγο ἀκόμη καὶ ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀφήσῃ ἀπένταρον διὰ μίαν φορεσίαν, ποῦ εἶχε διὰ τέλλα στρωματσόλανο καὶ ἦταν λίαν πρόθυμη εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ μεταβάλλῃ 5-6 χρώματα (ὄρα καὶ τὸ ἡμέτερον παλτόν!) Περίμενε κ' ἐσὺ νὰ ἴδῃς ὄνειρο ποῦ θὰ ξανάλθῃ σὰν βλάκας νὰ σοῦ πληρώσω 45 ἀκεραίας λίρας δι' ἓνα κοστοῦμι, ἐνῶ μ' αἰεὶ τὸ ποσὸν θὰ θὰ σ' ἀνοίγα δύο μαγαζιά.

Καὶ οἱ κ. κ. ὑποδηματοποιοὶ δὲν ὕστεροῦν, ποῦ ἕως χθὲς μᾶς ἐπέτρειπαν, νὰ μὴν περιπατοῦμεν ξυπόλυτοι ἂν εἶχαμε 20-25-30 λίρας, νὰ μᾶς πωλήσουν παπούτσια γιὰ δύο μῆνες κ' ἄς ἐγγυῶντο δι' ἓνα χρόνον.

Τώρα πειῖ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην «νὰ μᾶς προσφέρετε φιλικῶς κανένα ζευγάρι ἕως 8-9 λίρας» — ὅπως μᾶς λέτε τώρα — διὰ νὰ βγοῦν τὰ τακούνια τους ὁμῶς ὥσπου νὰ βγοῦμε τὴν πόρτα σας.

Χαιρετίσατε διὰ παντὸς ὅλην ἢ χορεία τῶν κερδοσκοπῶν τὰ γλυκὰ ὄνειρα τοῦ παρελθόντος, ξεπέσατε τὰς τιμὰς καὶ τὴν μύτην σας καὶ τότε βλέπουμε.

Μὴν ξεχνᾶτε ὁμῶς καὶ τοὺς νεοπλοῦτους μας, οἱ δύστηχοι ποῦ δὲν ξεύρουν τί νὰ κάμουν τῆς χιλιάδες τους. Νὰ τῆς κάμουν χρυσές, καθη-

μερινῶς ξεπέφτει. Ἐμπορεύματα πάλιν δὲν συμφέρει... διότι οἱ ἐκπεσμοί. Καὶ συνεχῶς σκέπτονται ἀπελπισμένοι πρὸς συγκράτησιν τοῦ πλούτου των.

Ὅποιος ἐκ τῶν νεοπλοῦτων θέλει ν' ἀσφαλίσῃ τὴν περιουσίαν του ἄς ἀποταθῆ εἰς τὸν ὑποφαινόμενον, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε μετὰ τὸ ξερό του κεφάλι, νὰ ἐφεύρῃ κανένα τρόπον αἰσχροκερδείας καθ' ὅλον τὸν πόλεμον καὶ ἔμεινε πάλιν ἀπένταρος, εἶνε πρόθυμος νὰ ξεπαστρέψῃ τὴν ἀσφαλισθησομένην περιουσίαν εἰς ὀλίγιστον χρόνον.

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΦΛΟΡΙΑΝ

Πανδώρα

Ὅταν ἡ Πανδώρα ἦλθεν εἰς τὴν ζωὴν, ὅλοι οἱ θεοὶ ἔτρεξαν, νὰ τὴν στολίσουν μετὰ δῶρά τους. Ἦλθε καὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ μ' ἑλπὴν τὴν ζούλεια ποῦ ἠσθάνθη διὰ τὴν ὀραϊότητα τοῦ τελείου αὐτοῦ πλάσματος, ἔβγαλε τὴν ζώνην τῆς καὶ τῆς τὴν ἐχάρισεν.

Ὁ Ζεὺς βλέποντας μετὰ θαυμάσιον τὰ θέλγητρα ἐκεῖνα, ἄρχισε νὰ τρέμῃ μήπως αὐτὰ εἶνε πρόξενα συμφορῶν διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ ἡ Ἀφροδίτη γέλασε διὰ τοὺς φόβους του κ' ἔσχυσε στ' αὐτὴν τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι! Θὰ πληγώσῃ πολλὰς καρδιὰς, μὰ ἐκρύψα στὴν ζώνην μου τὰ «νάζια» γιὰ νὰ μαλακίωνουν τῆς πληγῆς καὶ τὴν «καλωσύνην» γιὰ νὰ τῆς γιαιτρεύουν.

Κ. Τριμ.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε ἓνα μεγάλο ὄνειρο.

Α. Masset

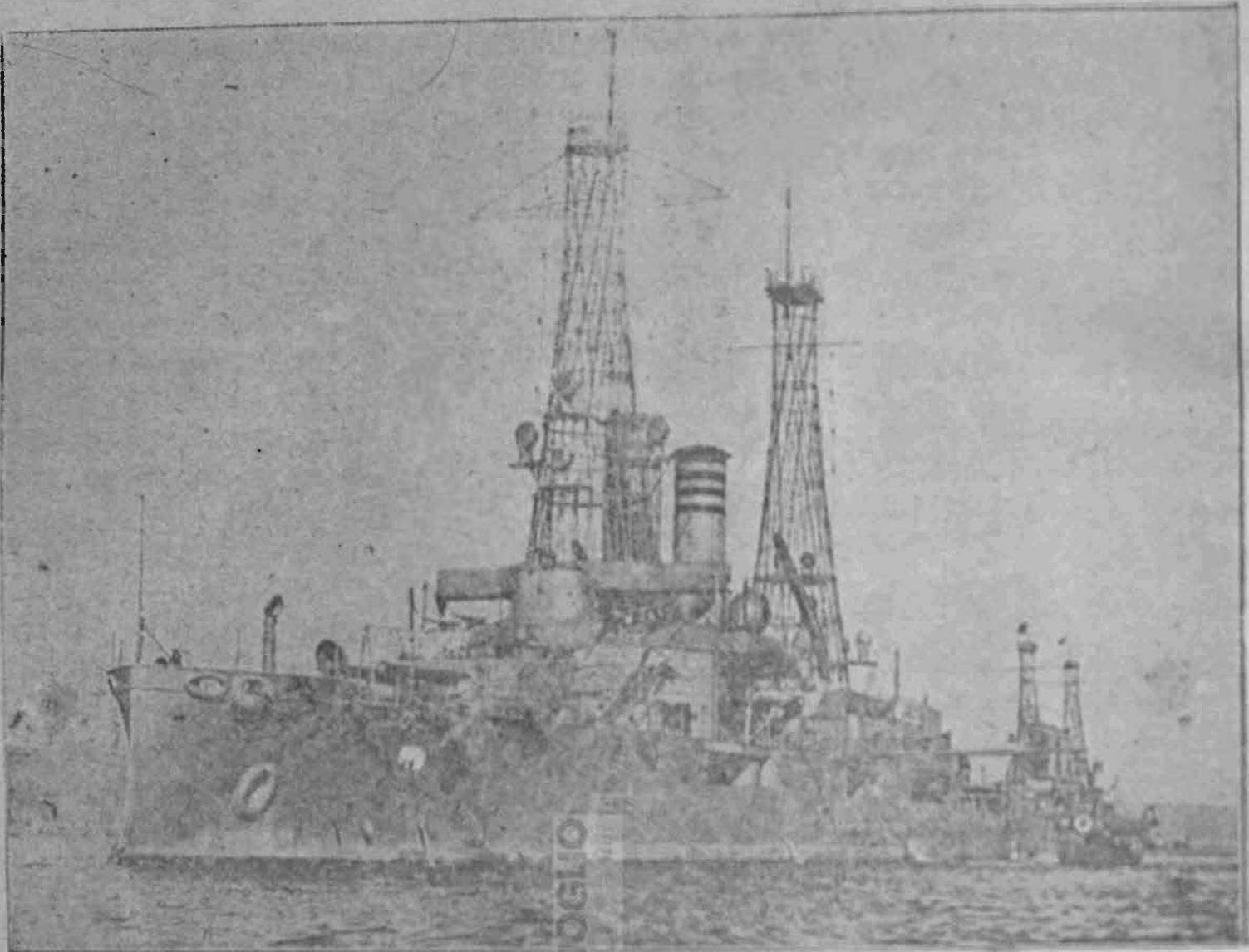
Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ ἐγωισμὸς τῆς καρδίας.

Η. Murger

Ὅποιος δὲν ἐπληρώθηκε, γελᾷ τὸν πληρωμένον.

Σαίκεπη

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ναυαρχὶς «Λήμονος» καὶ τὸ «Κιλίκις.»

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΘΝΙΚΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ἦρεια, πανόρεια καλογορητὰ τηγάνιζε ψαράκια,
 νὰ φάη ὁ Αὐτοκράτορας, νὰ φάη ὁ Πατριάρχης.
 Μὰ καὶ ποῦ τὰ τηγάνιζε καὶ τὴ φωτιά φουσοῦσε
 κρατῶντας μὲ τὸ χέρι τῆς τηγάνι χρυσαφένιο
 φωνὴ τῆς ἤρθ' ἀπὸ ψηλά, σὰν ἀπ' ἀγγέλου στόμα:
 — Πάψε, κυρά, τὸ μαγειριό, κ' ἡ Πόλι θά
 [δουλέψη.

— Ὄταν τὰ ψάρια ψάρια μου τὰ ἰδῶ νὰ ζων-
 [τανέψουν

καὶ πεταχθοῦνε σὰν πουλιά ἀπ' τὸ τηγάνι μέσα,
 τότε ὁ δικός μου βασιλῆας θά πέση νηστευμένος
 καὶ θά μῆ μὲς ὁ Ἀμιράς κ' ἡ Πόλι θά δουλέψη.
 Τὸν λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸν λόγον δὲν ἀπειτε...
 Τὰ ψάρια ζωντανέψανε μισοτηγανισμένα.

Καὶ σὰν πουλιά πετάχθηκαν ἀπ' τὸ τηγάνι μέσα.
 Σκοτώθηκε ὁ βασιλῆας σὰν ἄξιο παλληκάρι
 κ' ὁ Ἀμιράς ἐσέβηκε στὴν Πόλι καβαλάρης.

Οἱ αἰσιόδοξοι ἐκ τῶν βυζαντινῶν ἐπί-
 στευον, ὅτι ἡ ἄλωσις τῆς Πόλεως θά προ-

εμηνύετο διὰ παραδόξων θαυμάτων. Με-
 ταξὺ ἄλλων παρεδέχοντο καὶ τὸ ὅτι, κατὰ
 τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως, τὴν στιγμὴν, καθ'
 ἣν θά ἐπιπτεν ἡ πόλις τοῦ Βυζαντος, «ὅσα
 ψάρια θά ἐτηγανίζοντο τὴν ὥραν ἐκείνην,
 θά πετοῦσαν στὴν θάλασσα, σὰν πουλιά»,
 τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀνω-
 τέρου δημοτικοῦ ᾠσματος.

Εἰς τὸ ἐν Βαλουκλή ἁγίασμα τῆς Ζωο-
 δόχου Πηγῆς ζῶσιν ἕξ ἑπτὰ ἰχθυῖδια, ἐκ
 τοῦ εἶδους τῶν κυπρίδων, τὰ ὅποια, ἐκ τῆς
 μιᾶς μὲν πλευρᾶς εἶνε ἐρυθρὰ, ὁμοιάζοντα
 πρὸς τηγανισμένα, ἐκ τῆς ἑτέρας δὲ φαιώ-
 χροα ὡς ἀτηγάνιστα. Ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι
 τὰ ἰχθυῖδια ταῦτα εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ
 τοῦ τηγανίου τῆς καλογοραίας ζωντανεύ-
 σαντα καὶ εἰσπηδήσαντα εἰς τὸ ἕδωρ. Ὁμο-
 μογουμένως εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὄψαιοτέρας
 ἔθνικας παραδόσεις ποῦ εἰλασθῶς διητή-
 ρησε μέχρι τοῦδε ὁ ἑλληνικὸς λαός.

ΑΣ.

ΨΥΧΟΥΛΑ

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΗ

Ὄταν βρέχη, ξεπλύνει ὁ Θεὸς τὰ ἄδικα
 βαρέλια του, γιὰ νὰ τὰ ξαναγεμίση κρασί
 τὸν Σεπτέμβριον, μ' ἔλεγεν ἡ γιαγιά μου.
 — Θεὸς νὰ τὴν συγχωρέση ἀγαποῦσε λι-
 γάκι τὸ κρασί. —

Τώρα εἴλοι ξεφρονίζου, ὅτι ἡ κοινότης
 καὶ εὐχὴ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶ-
 να γίνεται παιὸ διεφθαρμένη παιὸ
 βρώμικη.

Μήπως λοιπόν, ἡ ἀνθρωπότης βρωμίζει
 ἀπὸ τὰ κρασόνερα καὶ τὰ παιὸ βρώ-
 μικα νεοὰ ποῦ μᾶς βρέχει ἐπὶ τόσους αἰῶ-
 νας ;

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία εἶνε μία πνοή,
 δάντης

IN ABBONAMENTO AL QUARTALE 2011
SOMMA 12,00 €

 **SISMANOGLIO
MEGARÒ**

ISSN 1120-3397

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

“ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ”

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Έργον G. Watts

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΡΕΛΛΟΣ;

“Ολοι τὸν ἔλεγαν τρελλό, γιατί ἦταν στοιχειωμένος μὲ τὴν θάλασσα. Πάντα μιλούσαμε μὲ τὴν μεγαλύτερη λύπη γι’ αὐτὸν ποῦ ἦταν σκλάβος στὴς δαμονισμένες νεραΐδες καὶ μᾶς ἐφαίνετο ἀνάξιος νὰ μιλήσῃ σοβαρὰ αὐτὸς ποῦ ἦταν πειὰ προορισμένος γιὰ τὸ φρενοκομεῖο. Τί κριμα δλόκληρο παλληκάρι εἴκοσι χρονῶν.

Πολλές φορές μὲ φάνηκε, πὼς δὲν ἦταν ἀλήθεια τρελλός κι’ ὅτι βαθύ μυστικό, κάποιος πόνος κρυφός εἶχε φουσκώσει τὰ στήθη του. Κι’ αὐτὸς προτιμοῦσε, νὰ τὸν τῆ δικό του πάντα παρὰ νὰ τὸν δείξῃ σ’ ὄλον τὸν κόσμον.

Μία ἡμέρα τὸν ἐρώτησα :

— Γιατί σὲ νομίζουν τρελλό καὶ στοιχειωμένο ;

Δὲν τρόμαξε, οὔτε δάκρυσε, οὔτε πόνεσε. Ὑπερηφανεύθηκε καὶ μὲ εἶπε :

— «Στὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ἄχαρο πρέπει κάνεις νὰ ζῆ τυπικῶς. Ἄμα θελήσῃ νὰ τριγυρίσῃ τὴν ζωὴ του μὲ πῆλον δικό του, τὸν ξεφωνίζουν τρελλό, ἀπόκοσμο, στοιχειωμένο. Δὲν ξεύρουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι δὲν ἐπλάσθησαν γιὰ μιὰ ζωὴ τυπική, ὅπως μεταξὺ τους τὴν ἐδημιούργησαν. Πνίγουν μέσα στὴς κακίες τους, στὴς προλήψεις ποῦ οἱ ἴδιοι ἐγέννησαν τὰ ἔμφυτα ἱερά καὶ ἀγνά. Λυποῦνται, γιατί πεθαίνουν, μόνον γιατί θέλουν νὰ ζήσουν, ὄχι γιατί αἰσθάνονται τὴν ἀληθινὴ εὐχαρίστησι τῆς ζωῆς. Μὲ εἶπαν τρελλό, μισάνθρωπο, γιατί ἔκαμα τὰ στήθη μου βασιλεῖο τῆς λύπης. Βασίλισσα τῆς ψυχῆς μου τὴν λύπη καὶ σκλάβο τῆς τῆς χαρᾶς. Εἶμαι τρελλός γιατί θέλω νὰ ζῶ τὸν δικό μου κόσμο : Τὸν κόσμο τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς μου; ἴσως νὰ εἶνε ἐγωϊσμός, μὰ εἶνε πολὺ ἔμορφο, νὰ ζῆ κάνεις μὲ τῆς ἔμορφιάς καὶ τῆς ἀσχημιάς ἀκόμη, ποῦ ὁ ἴδιος ἔπλασε. Ἡ λύπη μὲ εἶνε πειὸ γλυκειὰ μ’ ὄλο τὸν πόνον τῆς, γιατί εἶνε δική μου.

Καὶ σὰν λυπιέται ἡ ψυχὴ μου θέλω ν’ ἀκούσω τὸ πημένο τραγοῦδι, παραπονιμένο ἦχο. Θέλω νὰ κλάψουν ὅλα τριγύρω μου γιὰ τὸ κλάμμα τῆς ψυχῆς μου. Ἡ λύπη μεθᾶ καὶ στὸ μεθύσι δὲν ὑπάρχει μέτρον γιὰ τὸν μεθυσονμέ.

Θὰ πῆς ἴσως : Τέτοιες μισοσκοτωμένες ψυχές ἄς ξεψυχίσουν. Ὅχι. Ὅλες ἡ ψυχές τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἴδιες, ἀφοῦ δὲν ὁμοιάζουν. Ἄλλες εἶνε βουτιγμένες στὴν λύπη γιὰ νὰ ζήσουν ὡς τὸ τέλος ἔτσι. Γιατί ἡ ψυχές δὲν ἀλλάζουν, ὅπως γεννιοῦνται, ἔτσι σβύνουν.

Ἀγάπησα τὴν θάλασσα γιατί τὰ τρελλά τῆς κύματα κρύβουν τὸν πόνον μου.

Κάθε τῆς κῆμα ποῦ ξεσπᾶνε φωναχτὰ τὸν βράχον αὐτὸν κάθουμαι, εἶνε λόγια, ποῦ μὲ φέρει ἀπ’ τὴν ἀγάπη μου τὴν θαμμένη στὰ βάθη τῆς. Κ’ ἡ ἴδια ἡ θάλασσα πάλιν μὲ παρηγορεῖ μὲ τὸ μουρμουρητό τῆς . . .

Σώπασε μὲ μᾶς, κάρφωσε τὰ μάτια του στὴν θάλασσα καὶ τραβῶντις με ἀπ’ τὸ χέρι ξεφώνησε :

— «Νά, νά, διὲς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κῆμα τ’ ἀφρισμένο, ποῦ ἔρχεται νὰ ξεσπάσῃ στὸν βράχο φέρει κομμάτια ἀπ’ τὰ μαλλιά τῆς.

Διὲς στὸ βάθος τῆς θάλασσας δυὸ μέτρα ἀπὸ κοντὰ μας, ἐκεῖ κοιμάται. Ἐκεῖ εἶνε ὁ τάφος τῆς.

Μὰ βγαίνει κι’ ἔρχεται κοντὰ μου. Γίνεται νεραΐδα κι’ ἀνθραίνει.

Εἶνε νεραΐδα πειὰ ἐκείνη τώρα, δὲν φοβᾶται νὰ πεθάνῃ. Ζῆ ἀνάμεσα στὴς ἄλλες νεραΐδες, κ’ εἶνε ἡ εὐσφωτότερη ἀπ’ ὅλες.

Νά, στάσου νὰ τῆς δῆς, ποῦ θὰ βγῆ, νὰ ἔλθῃ κοντὰ μου, στὴν ἀγκαλιά μου.

Μ’ ἀγαπᾶ πολὺ, σὰν ποῦ τὴν ἀγαπῶ.

Μὰ δὲν μετριέται ἡ ἀγάπη μας, γιατί ἀκόμα δὲν χωρισθήκαμε μόνον ποῦ γένηκε ἐκείνη νεραΐδα.

Ἐρχεται πάλιν ἐδῶ στὸ βράχο καθούμαστε πλαϊ-πλαϊ, ἀκουμβᾶ στὸν ὄμο μου τὸ ἔμορφο πρόσωπό τῆς μὲ τὰ μεγάλα τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια τῆς καὶ τὰ μαλλιά τῆς χύνονται γύρω στὸν λαιμό τῆς, μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν φιλοῦ ὀλόγλυκα κ’ ἡ ἄλλες ἡ νεραΐδες τραγουδοῦν τῆς θάλασσας τραγοῦδια.

Εἶνε σκλάβες τῆς ἡ ἄλλες νεραΐδες, γιατί αὐτὴ εἶνε ἡ πειὸ ἔμορφή τους.

Ἐχουν πανηγῦρι τότε ἡ νεραΐδες γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς βασίλισσας των

Σώπασε πάλιν. Σαναγρίεψαν τὰ μάτια καὶ δαμονισμένος πειὰ, κουρασμένος ἀπ’ τὴν τυραννία τῶν ἀναμνήσεων, μὲ σπα-

σμένη τὴν φωνὴν ἔξακολούθησε νὰ λέγῃ :

«Νά, ἐκεῖ κοντὰ τὴν ἔσπρωξα. Τὴν πέταξα στὴν θάλασσα, γιατί τὴν ὥρα ποῦ μαγετημένος ἀπ’ τὴν τρελλὴ ἀγάπη τῆς, ἀπ’ τὴν μαγεῖα τῆς ἔμορφιάς τῆς γονατιστὸς σκλάβος τῆς τὴν ζήτησα ἕνα φιλι τὸ πρῶτό μας, τὸ ἀρνήθηκε μὲ πείσμα Ὁ δαίμονας θαρρεῖς καὶ τὴν πρόσταξε ν’ ἀρνηθῆ.

Εἶνε νεραΐδα τώρα. Ναι, ὀλόλευκα ντυμένη νεραΐδα ἔρχεται κοντὰ μου. Μὰ ἐγὼ τὴν ἔπνιξα. Ἐγὼ τὴν ἔμορφη ἀγάπη μου.»

Σωρούσθηκε κατὰ γῆς κ’ ἔκλαιε τὰ πικρότερα δάκρυα.

— Εἶνε τρελλός ;

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Τὰ δάκρυα τοῦ κεριοῦ.

Μία νύχτα ποῦ ὁ ὕπνος ἀντεστέκετο στὰ καλέσματα μου, ἄκουσα μιὰ πεταλούδα νὰ λέγῃ στὸ κερὶ μου :

— Μ’ ἀρέσει ν’ ἀγαπῶ. Εἶναι λογικὸν νὰ καίωμαι ἀδιάκοπα, σὺ ὅμως γιατί χόνεις καυτερὰ δάκρυα ;

— Ἀδελφὴ μου, ἀποκρίθηκε τὸ κερὶ, ἕνας κακὸς ἄνθρωπος μ’ ἐχώρισεν ἀπὸ τὸ μέλι, τὸν γλυκό μου ἀγαπητικό, καὶ κλάίω. Βλέπω ὅμως πὼς εἶσαι ἀνάξια γιὰ ἀγάπη ! Δὲν ἔχεις καθόλου θάρρος, καμμιά αὐταπαρνησία . . . Ἡ φλόγα μου μόλις ἕνα φιλάκι σῶδωκε, καὶ φεύγεις ! Ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης μόλις ἀγγίξε τὸ φτερό σου. Κύττα πὼς μ’ ἀγκαλιάζει καὶ μὲ καταστρέφει ! Ἀντὶ νὰ θαυμάσῃς τὴν αὐταπαρνησίαν μου, τὰ δάκρυά μου, δὲν ἐνδιαφέρεσαι παρὰ μόνον γιὰ τὸ φῶς ποῦ σκερπῶ. Μ’ ὅλα ταῦτα ὁμοιάζω μὲ τὸν Σααδῆ ! Χαμογελᾶ, ἡ φωτιὰ ὅμως τῆς ἀγάπης τὸν τρώγει. Ἰσχυρὰ ἀπὸ μερικὰς στιγμᾶς, μιὰ ὀλόχαρη κόρη ἦλθε κ’ ἔσβυσε τὸ κερὶ μου, ποῦ ἀνέδωκε μαῦρο καπνὸ λέγοντας :

— Ἐτσι τελειώνει ἡ ἀγάπη. Μόνον ὁ θάνατος νικᾷ τὴν φλόγα. Μὴν κάθεσαι καὶ κλαῖς ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν νικημένων τῆς ἀγάπης ! Σήκω καὶ πές : «Δόξα σοι ὁ Θεός ! Τὰ θύματα αὐτὰ ἦσαν ἐκλεκτοί.» Μὴ ρίχνεσαι ἐπάνω στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀγάπης. Ἄλλ’ ἀν δοκιμάσῃς τὴν περιπέτειαν, ἔσω τολμηρὸς καὶ βυθίσου εἰς τὸ βάθος τῶν βαράθρων του.

ΔΥΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑΤΑ

Βράδυ.

Ὁ ἥλιος κρύβεται σιγά-σιγά πίσω ἀπ' τὴν κορυφή τῶν Ἄλπεων, ἀφήνοντας ἀναλαμπές ποῦ κοκκινίζουν σάν φωτιά τὸν καθαρό ἰταλικό οὐρανό.

Ὁ Τζάκομο καὶ ἡ ἀρρωστημένη του ἀγάπη θαυμάζουν ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ ἡλιοβασιλεμμά τῆς θερινῆς ἡμέρας.

Τὴν ἔμορφη «Λάκα ντὶ κόμα» μὲ τ' ἀδύνατα θαμπά της χρώματα, ποῦ μόλις διαφραίνονται λουσμένα στὴν πάχνη τῆς γλιάρης ἀτμοσφαιράς. Τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας χάνεται κι' ἡ κόκκινη σταλαγματιά θαρρεῖς ποῦ ρουφίεται ἀπὸ κάποιον γίγαντα κρυμμένο πίσω ἀπ' τὸ βουνό.

— Τζάκομο, πάρε τὸ βιολί σου. Κι' ἐκεῖνος τὸ πέρνει. Στὸ ἀπαλὸ τοῦ δοξαριοῦ τραβήγμα σχίζοντας τοῦ ἀπειροῦ τὴν γαλήνη φεύγουν σὲ σύμπλεγμα ἢ νότιες.

Ὁ ξανθὸς Φοῖβος δύνει κι' ἡ νύκτα ἀπλώνει στὴν «Λάκα ντὶ κόμα» τὸν μαῦρό της πέπλον μυστικὰ καὶ νοσταλγικά. Καὶ τότε ἡ φθισικὴ λέγει στὸν φίλο της:

— Ὅχι αὐτό. Τὸ ἄλλο τὸ λυπητερό, τὴν ρομάντζα τῆς Λόλας.

Ἡ ρομάντζα τῆς Λόλας.

Λόλα! μελαγχολικὴ μου μαυρομάτα, ἔλα. Τὸ ὠραῖον ἡλιοβασιλεμμά μαζί νὰ ἰδοῦμε, τὴν λίμνηνὰ θαυμάσουμε μὲ τὰ χρώματα, τῆς Ἄλπεις τῆς χιονισμένες σάν δίκτυλα ποῦ στέκονται γιὰ νὰ δείχνουν τὸν Θεό.

Θὰ κάτσουμε στὴν γόνδολα τὴν χρυσὴ ποῦ γονδαλιέρος οὐς θάναί ὁ Ἐρωτας...

Θὰ τραβᾷ ἀπαλὰ τὰ κουπιὰ νὰ μᾶς περάσῃ γρήγορα ἀπὸ τῆς τρικυμίας τὰ πελάγη καὶ νὰ μᾶς ἀράξῃ στὴς εὐτυχίας τὸ λιμάνι.

Στῆς Ἀδριατικῆς τὰ σύθαμα νερὰ θὰ καθρεφτισθοῦν τὰ ὄνειρά μας, ποῦ βλέποντας ἀπ' τὰ βάρη της ἡ νεράιδες θὰ ζουλέγουν.

Θὰ περάσουμε τὰ παλάτια τῶν Δόγηδων, ποῦ δὲν βρέθηκε ποτὲ ἡ εὐτυχία, θὰ ἰδοῦμε τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τῶν Βατικανῶν καὶ τῶν Κεϊρηναλίων, ποῦ ὅλα, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης, βασιλεύσαν ἐκεῖ.

Καὶ δὲ θὰ ζουλέφουμε, γιὰτὶ δὲν μᾶς

χοιιάζονται ἐκεῖνο ποῦ ὄνειροπόλησαν οἱ πειὸ τέλειοι — τὴν ἀγάπη — τὴν ἔχουμε.

Ἔλα! θὰ πᾶμε γρήγορα, ἡ σελήνη θὰ ρίχνῃ τῆς ἀχτίδες της στὰ μαῦρά σου μαλλιά καὶ τὸ προσωπάκι σου ἡ ἀνταύγεια της θὰ φωτίζει.

ὦ! νὰ ἴδῃς τί ὠραῖα ποῦ θὰ εἶνε. Καὶ τὸ πρωί, ὅταν θὰ κτυπήσῃ ὁ ὄρθρος καὶ ξεψυχίσῃ στὴν πρωινὴ ὀμίχλη τοὺς γλυκοὺς τῆς προσκλήσεως ἤχους, θὰ πᾶμε στὸ ἐκκλησάκι μὲ τὸν μαρμαρίνο σταυρὸ καὶ μὴ β κανδήλα νὰ πανδρευθοῦμε.

Ἔλα, Λόλα μου, ἔλα.

Ξεψυχίσματα.

Τὸ ἔμορφο τραγοῦδι ξεψυχᾷ σιγά, ἀργὰ σὲ μιὰ ἀπαλὴ δοξαριά σάν σύννεφο ποῦ σκεπάζει τὴν σελήνη σάν αἰθέρια αὐλαία τοῦ πέφτει ἀργά. Ἡ ἡρεμία ξαπλώνεται πέρνωντας ἀπ' τὸν ἀντίλαλο τὰ τελευταῖα περισσεύματα τοῦ ἡχοῦ. Γαλήνια σὲ θεῖα ἀπολύτρωσι ἀπὸ κάθε περὶ ἔχει κλειστά τὰ μᾶτια της ἡ Λόλα.

— Τελείωσε, Λόλα, ἡ ρομάντζα, τῆς λέγει ὁ Τζάκομο. Πᾶμε μέσα, γιὰτὶ ἡ ὀμίχλη ἴσως σὲ πειράζει. Ἀπὸ ἡ βαρεῖα ὀμίχλη κάθισε στὴν λίμνη.

— Λόλα, Λόλα μου... κοιμήθηκες; Θὰ κρυώσῃς, πᾶμε μέσα. Σιγὴ θανάτου.

Νανουρισμένη ἀπ' τὸ θεαπέσιο τραγοῦδι ἡ φθισικὴ ἔκλεισε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὰ κουρασμένα της μᾶτια μὰ τὰ βελούδινα βλέφαρα καὶ μαῦρα τὰ ματόκλαδά της.

Καὶ τὰ ἔκλεισε μιὰ γιὰ πάντα.

Τὸ ἀνάλαφρο ξεψύχισμα τῆς τελευταίας δοξαριάς τοῦ βιολιοῦ τοῦ Τζάκομο ἐνώθηκε μὲ τὸ ξεψύχισμα τῆς ἀρρωστημένης ἀγάπης του.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΤΡΕΛΛΗ...

Ἄμετρο πόνο στῶν ματιῶν κυττάζω τὴ θολοῦρα ὠραῖα παρθένα, σάν γυρνᾷς στὰ βραδινὰ τὰ μάγια μέσα σὲ κάποια χρώματα ἀρροῦθμα, μαῦρα, σκοῦρα ἡσκιονπαλῶν ἀναζητᾷς στοῦ ρεμματιοῦ τὰ πλάγια.

Μὰ ὅταν τὰ δέντρα γέφονε στὸν ὕπνο βαρεμένα καὶ νοιώσῃς μέσ' στὴ σιγαλιά, τὰ ξεχασμένα μᾶτια τὰ ὄνειρατα προβαίνουνε τραγῶσαι σου ἕνα. ἕνα καὶ σὲ ξανοίγουν τὰ ἤρεμα τῶν πόθων σου παλάτια.

Κ. Ζ. Κωνσταντινίδης.

Ἄπόψε στ' ὄνειρό μου εἶδα ἐκείνη ποῦ ἡ ὀμορφιά της σάν τὸν ἥλιο λαμπει, Κι' ὀλόχαρος ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου: Σάν τί καλὸ νὰ ἔκαμεν καὶ σοῦθε τέτοια [τύχη. Σααδῆ

Ναι, ἀπόψε στ' ὄνειρό μου τὴν εἶδα ὀλοζώντανη, ἴδια. Ἐκείνη τὴν παλῆά μου ἀγάπη τὴν ἀξέχαστη, περὶ ἀνθοστόλισε τὴν ζωῆμου. Περὶ νανουριστὰ μὲ πήρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἀνέδασε ἀψηλὰ ἐκεῖ, ποῦ κατοικεῖ ἡ εὐτυχία.

Τὴν εἶδα ζωντανὰ νὰ μὲ βλέπει κατάματα. Κι' εἶχαν τὰ μάτια της τὸν πόνο τὸν παντοτεινὸ κι' ἔσαν ὄγκρα ὅπως ὅταν μ' ἀγαποῦσε. Στράβταν σάν πιρλάντια τὰ μάτια της τὰ βαθυκασιανὰ. Καὶ τὰ μαλλιά της ὀλόμυρα σκεπάζαν τὸν λαιμό της σάν πένθος γιὰ τὸν χωρισμὸ μας.

Τὸ χαμόγελο ποῦ ἀνθίζε στὰ χεῖλη της, ὅπως τῆς ὄρες ποῦ βασιλγᾷς της μὲ τὴν ἀγάπη μου τῆς χάριζα τὴν εὐτυχία.

Καὶ σάν τριαντάφυλλο τοῦ Μάη φρεσκοανοιγμένο, ἔτοιμο νὰ σπαρταρήσῃ στὸ γλυκοφίλημα τῆς μέλισσας, περίμεναν τὰ χεῖλη της τὸ φίλι μου γιὰ νὰ δροσιθοῦν.

Κι' ἀλήθεια, ζωντανὸ αἰσθάνθηκα τὸ ξετρελλαμένο θερμὸ φίλι νὰ γλυκαίνει σ' ἕνα σφίξιμο τῶν χειλιῶν τὸ στόμα μου. Κι' ἡ τρεμοῦλα ἡ γλυκεῖα διέτρεξε τὸ σῶμα καὶ μὲ τάραξε.

Τὴν εἶδα ὀλοζώντανη ἀπόψε στ' ὄνειρό μου καὶ τὸ φίλι της μὲ ξετρέλλαγε. Τὴν ἴδια Ἐκείνη τὴν περασμένη μου ἀγάπη καὶ μεθυσμένος ὀλόχαρος ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου: «Σάν τί καλὸ νὰ ἔκαμες καὶ σοῦθε τέτοια τύχη;»

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

* Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ *

Λ'Argus.

Ο κ. Jean Ellé κατορθώσε νά μᾶς κάμη τὸ περιοδικὸν του ἀληθινὰ sensationnel, ὅπως λέε ἀνήγγειλεν εἰς τὰς τοιχοκολλήσεις του.

Τὸν συγκαίρομεν, διότι κατορθώσε νά δώσῃ εἰς τὸ «Argus» ἓνα τύπον τόσον πρωτοφανῆ διὰ τὴν πόλιν μας. Δι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νά φθάσῃ εἰς πέμπτην ἔκδοσιν.

Tout-Péra.

Σοβαρὸν φιλολογικὸν μὲ τὰς μελέτας καὶ τὰ ἔργα του. Εἰμπορεῖ νά πῆ κανεῖς, ὅτι ὁ κ. Μελαχροινός, ποῦ εἶχε πρῶτος τὴν ἰδέαν νά μᾶς παρουσιάσῃ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν κατὰ τὸν πόλεμον ποῦ εἶχομεν ἔλλειψιν τῶν παρισινῶν περιοδικῶν, ὅτι καὶ κατορθώσε.

Δόγος.

Μηνιαῖον περιοδικὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ.κ. Μπεκέ καὶ Χαλκούση, γεμᾶτον ἀπὸ ἐκλεκτὰ λογογραφήματα τῶν καλλιτέρων λογογράφων μας. Ὁ κ. Πράσιнос δὲν ὑστερεῖ τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ἐργασίας.

Ἄξιζει τῆ ἀληθείᾳ ἐπισταμένη ἐργασία καὶ εἰς τὰ ὑπόθερα τυπογραφικὰ καὶ φύλλα.

Κόσμος.

Αἱ διαμαρτυρίαι τοῦ κοινοῦ μας διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογικὴν οἰκονομικὴν ἠνάγκασαν τοὺς ἐκδότας τοῦ «Κόσμου» νά τὸν ἐκδώσουν ὅπως ὅπως μίαν ὥραν ἀρχήτερα, δι' αὐτὸ μᾶς παρουσιάζει πάντοτε τὴν ἐκλεκτὴν, τὴν ἐκλεκτοτάτην μάλιστα ὄλην τὸν ὁπῶς τύχει.

Δὲν τοὺς ἀδικούμεν ὅμως, διότι αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν παρὰ μὲ πολὺ μεγάλας θυσίας. Πάντως ὅμως εἶνε ἀξιέπαινοι.

Ἐρευνα.

Ἀπὸ μηνὸς ἔπαισε νά ἐκδίδεται καὶ παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ κ. διευθυντοῦ, πιστεύομεν, ὅτι ἐδῶ δὲν θὰ ἐκδοθῇ, εἰς τὰς αἰωνίους ὅμως μονὰς ἰσως.

Καὶ εἰς αὐτὴν εὐχόμεθα τὴν ἀνάστασιν εἰς δὲ τὸν νεαρὸν διευθυντὴν τῆς τῆν ἐξ ὕψους παραμυθίαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τυπικοῦ του ὄφρατος.

Ἀπ' Ὅλα.

Ἄς ἐκδίδεται καὶ αὐτὸ ἐφ' ὅσον ἔπαρξουν ἄνθρωποι ποῦ τὸ ἐπιθυμοῦν.

Ἐπιθεώρησις.

Ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νά ἐκδώσωμεν τὴν «Νέαν Γενεάν» καὶ φοβούμεθα νά μὴ μᾶς ἀποκηρύξῃ τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς σκοποῦμεν.

Μέλισσα.

Παιδικὸν περιοδικὸν, μοναδικὸν εἰς τὸν σκοπὸν του, καθόσον οἱ ἐκδόται του εἶνε οἱ μόνοι κτάρηλοι εἰς τοῦτο, διότι, ὡς διδάσκοντες, εἶνε γινώσται τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Καὶ τοὺς χειροκροτοῦμεν, διότι ἐσκέφθησαν καὶ κατορθώσαν καὶ ποῦ κανεῖς δὲν ἐφρόντισε διὰ τὴν νεολαίαν μας.

Ἄνω-Κάτω.

Ἐμπρός.

Καὶ τὰ τρία ἔξυπνα καὶ νόστιμα σατυρικά περιοδικά. Ἄλλως τε ἡ σάτυρα φαίνεται πῶς εἶνε δουλειὰ τῶν ρωμηῶν.

Χωρὶς νά θυμώσουν ὅμως οἱ ἄλλοι, νά μᾶς ἐπιτρέψουν νά δώσωμεν τὰ πρωτεία εἰς τὸ «Ἄνω-Κάτω» τοῦ Δελή.

Αὐτός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε πνεῦμα σατυρικόν, εἶνε ζυμωμένος εἰς τὴν σάτυρα, βαπτισμένος εἰς τὸ χιούμορ. Θαρρεῖς καὶ ἔχει διαβολικὸ αἷμα εἰς τῆς φλέβες του.

Μ' ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Μ' ἐρώτησε, νά μάθῃς
τὸ πόσον σ' ἀγαπῶ ;
στὰ μάτια κατὰξέ με
ἐγὼ δὲν εἶπα στὸ πῶ.

Τὰ μάτια δασὺν εἶνε
ἡ γλῶσσα τῆς καρδιάς
θέ νά σοῦ πῶνε ψεύτρα
ἐσὺ δὲν εἶ ἀγαπᾷς.

Γ. Βόλγας.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ-Ι-ΝΕ

ΜΕ ΦΘΑΝΕΙ

Δὲν μ' ἀγαπᾷς . . . δὲν μ' ἀγαπᾷς
θαρρεῖς κακὸ μοῦ κάνει ;
Σὲ βλέπω . . . εἶμαι βασιληᾷς
μὲ φθάνει.

Δὲν μ' ἀγαπᾷς τὸ στόμα σου
τὸ λέει καὶ ὄγκο πιάνει.
Ἄς τὸ φιλαῦσα μιὰ φορὰ !
μὲ φθάνει.

Ἄγγ. Βλάχος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ἐπιθεώρησις φέρει τὴν εὐθύνην μόνον τῶν ἄνευ ὑπογραφῆς ἄρθρων, διὰ τὰ λοιπὰ εὐθύνονται οἱ ὑπογράφοι. Τοῦτο ἄπαξ διὰ παντός.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Βαριετέ.

Ἡ ἑλληνικὸς θιάσος Ζάττα-Ἀποστολίδου ἡμέρα τῆ ἡμέρα καταρτίζεται ἐπὶ τὸ τελειότερον. Ὁ φιλότιμος κ. Ζάττας, ὅπως καὶ ἡ συμπαθητικὴ πρωταγωνίστρια δεσποινὶς Ἀποστολίδου, καταβάλλουν τῆ ἀληθεῖα μεγίστας προσπάθειας, αἵτινες ἐπιφέρουν τὰς καθημερινὰς ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου.

Τὸ ζεῦγος Σεργιάδου πάντοτε δικαίως χειροκροτεῖται. Ἡ δ-νὶς Κατίνα Τριανταφυλλίδου, τρεῖς Γλόλφω, δὲν ἐννοοῦμεν ὅμως, ὅτι δὲ εἶνε καλὴ καὶ εἰς ἄλλους ρόλους.

Εἰς τὸ δράμα «Θύελλαι ψυχῆς» ἡ δ-νὶς Τριανταφυλλίδου καὶ Μ. Ριατοπούλου ἦσαν πολὺ καλοί. Ὁ κ. Ραπτόπουλος δὲν εἶχε λόγον διὰ τὴν θαυμασίαν ὑπόκρισιν τοῦ τυφλοῦ Ὁ κ. Πατριδῆς ἐπίσης.

Εἰς τὸ «Βέβασα-Βέβαια» ὁ κ. Σκάθαρος ἀμίμητος καὶ ξεκαρδιστικώτατος, ἀξίος τῆς συμπαθειᾶς τῶν πολλῶν ποῦ τὸν χειροκροτοῦν.

Γκράν βία.—Μία ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου. Ἡ δ-νὶς Ἀποστολίδου ἔπαιξε ὅσον ἔπρεπε σαχλίνικα, πεταχτὰ καὶ εὐμορφα Ὁ μοναδικὸς μας βαρύτονος κ. Θεός Ἀρ γύσης, ἀνώτερος παντὸς παίον, μάλιστα εἰς τὸ τελευταῖο τραγοῦδι, ἀξίζαν τὰ χειροκροτήματα. Ὁ κ. Σκάθαρος ὡς κλέπτης καὶ γραῖδιον μᾶς ἀπέδειξε πῶς εἶνε καλὸς κωμικὸς καὶ εἰς ἓνα νοῦμερο μάλιστα μὲ τὴν δ-δα Ἀποστολίδου τὸν μιμητοῦσαν δικαίως. Εἰμποροῦμε πολλὰ νά ἐλπίζωμεν ἀπὸ τὸν κ. Σκάθαρον.

Τὴν Δευτέραν ἐν ἑσπερίδι δίδεται συναυλία πανηγυρικὴ τῆς «Ἐλευθερίας» μελοποιήσιν ἐν μέρει τοῦ κ. Σκάθαρον καὶ μουσικῆν καὶ κ. Ζάττα ἐξ 60 ἀτόμων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου.

Προμηνύεται θρίαμβος τοῦ θιάσου.

Νέον Θέατρον.

Θιάσος Ζαμάνου καίεν μὲ τὴν γλυκυστάτην «Τσαρὰς φούρση» κατενθουσίασε τὸ κοινόν μας. Δὲν ἔμεινε κανεῖς νά μὴν εἶδε τὴν «Τσαρὰς» καὶ νά θέλῃ νά τὴν ξαναδῇ. Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐκτενέστερον.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERPIN de l'Academie Française

 ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

Ὁ Λουκιανὸς Φερδὼλ ὁράνευσε ἀπὸ δέκα ἑπτὰ ἐτῶν. Ἡ μητέρα του ἀπέθανε μόλις αὐτὸς ἐγεννήθη, ἀλλ' εἰς ἀνιαιτόδοσιν ἀνετράφη ἀπὸ τὸν καλῶτατον πατέρα του. Ἡ ροδοκόκινη ἀθήνα μορφὴ του ὁμοιάζει ἄγγελον.

Κατόπιν ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς του τὸν ἐτρόμαξε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ δειλιάσῃ διὰ τὴν ζωὴν σάν παιδάκι ποῦ χάνεται μέσα στὸ πλῆθος.

Ἐνας φίλος του, ὁ Πέτρος Φρεσσὼν, συνεπόνεσε τὸν ἀπροστάτευτον νέον καὶ ἔγινε κηδεμών του, ἀλλ' ἦτο χαρακτὴρ ὅπως ἀντίθετος. Εὐφροστος, δὲξ ἐἰς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φύσιν, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ὁμοιάζει πολὺ ὀλίγον ἄγγελον. Ἦτο 25 ἐτῶν, ἀλλὰ ὡς σοβαρὸς ἐκπίπτειτο σάν ἑκατὸν χρόνων μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Λουκιανόν. Καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἔχομεν καὶ ἀπὸ ἄγγελον καὶ κτήνος, αὐτὸς ἦτο πισιόστερον κτήνος. Ὅχι, διότι δὲν ἦτο ἔξυπνος, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπε ἡ πείρα. Ὁ χαρακτὴρ του ἐνεθόμει τοὺς ἥρωας τῆς μογγολικῆς μυθολογίας, ποῦ ἐγεννῶντο μὲ ἀσπρα μαλλιά. Πολὺ τοῦ ἤρως νὰ κάμῃ τὸν παιδαγωγόν εἰς τὸν Λουκιανόν. Τότε εὐρίσκειν εὐκαιρίαν νὰ πείρῃ ἄλλοτε σοβαρὸν, νὰ δίδῃ συμβουλὰς. Τοῦ ἐφαίνετο αὐτὸ ἐπιδεικτικόν, ὅπως μερικαὶ γυναῖκες φοροῦν μαῦρα, διότι τῆς πηγαινῆς ἔμορφα τὸ μαῦρο.

— Καὶ πρῶτον, ἀγαθητέ, εἶπε εἰς τὸν Λουκιανόν, δὲν πρέπει νὰ μένης εἰς τὸ σπῆτι αὐτό, ποῦ ἀπέθανεν ὁ πατέρας σου. Μία λέξη ὅσον νόμιμη καὶ ἂν εἶνε, δὲν πρέπει νὰ εἶνε διὰ πάντα, ἀλλὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ κανεὶς. Ὁ χρόνος σκορπίζει τὴν λύπην.

Καὶ οἱ δύο λοιπὸν ἔφυγαν διὰ τὴν Ἀμπλόν ὅπου ὁ πατέρας τοῦ Λουκιανοῦ εἶχε βίλλαν. Ἦσαν τὰ τέλη τοῦ Μαΐου, ποῦ τὰ φύλλα πυκνά καὶ φαρδύα κάμουν δροσιτικὴ σκιά. Ἡ σκιά τῶν δένδρων ἦτο καλὴ διὰ τὴν πληγὴν τοῦ Λουκιανοῦ. Ἡ ζωὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶνε μονότονος καὶ γλυκεῖα σάν τὸ ναούρισμα.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας οἱ δύο φίλοι εἶχαν συνειθίσῃ καὶ σχεδὸν καιρονίσῃ πὼς θὰ σπαταλοῦσαν τὸν καιρὸν τους.

Περνοῦσαν τὸ πρῶτ' διαβαζόντες ἐφημερίδας, φλυαροῦντες, συζητοῦντες καὶ μὲ τὴν μουσικὴν, αὐτὸ ἠγαριότατον ἰδιαιτέρως τὸν Λουκιανόν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος τὸν ἠνάγκαζε τὸ πρῶτ' νὰ γυμνάζεται εἰς τὰ ὄπλα, μετὰ μεσημβρίαν νὰ γυρίζουν μὲ τὴν βάρκαν εἰς τὸν Σηκουάναν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ζουσίβι, ὅπου τὸ ρεῦμα εἶνε δυνατώτερον.

Τὸ βράδν ὁ Λουκιανὸς ξεφύλλιζε κανένα νθιστόρημα καὶ κατόπιν ἔκοιμάτο.

Μίαν ἡμέραν κατόπιν ἀπὸ μεγάλην πρωϊνὴν πεζοπορίαν κουρασμένοι ἠθέλησαν νὰ περιπατήσουν κατὰ μῆκος τοῦ Σηκουάνα.

Τὴν προσοχὴν τους εὐλκυσε σειρά ὀλόκληρος λιπῶν, ὅπου τοὺς ἀνέμενευ ἐκπληξίς, διότι δὲν ἐγνώριζον τὸ θελτικὸν τοῦτο μέρος. Ἡ σειρά τῶν λεύκων ἐσκέπαζεν ἀπέραντη καὶ ὀλόγια πεδιάδα, περικλειομένην ἀριστερῇ καὶ δεξιᾷ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ δάση καὶ εἰς τὸ μέσον εἶχε κομψὸ σπητιάκι.

— Εἴμεθα τρελλοί, εἶπεν ὁ Λουκιανός, νὰ ζητοῦμεν μακριὰ ἐκεῖνο ποῦ ἦτο κοντὰ μας. Προσέτε τὴν μοναξιά. Τί ἡσυχία, τί θέλητρον. Εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, εἶπεν ὁ Φρεσσὼν, εἶνε παράδεισος ἐδῶ καὶ τίποτε δὲν λείπει. Νὰ ἐκεῖ κάτω καὶ μία Ἐθα. Μάλιστα δύο.

Ἐνῆπι δὲν ἔγινε ἡσυχία πρὸς τὸν ποταμὸν ἀκολουθώντας ἕνα μονοπάτι, ποῦ ἤρχισε ἀπ' τὸ σπητιάκι.

Ἡ μία ἦτο χρυσή. Ἡ ἄλλη ἐφοροῦσεν ἀσπρα λινὰ καὶ περὶ ἀπὸ τὰ φαρδύα τὰ φαρδύα ποῦ τὰ πτερά τους κτυποῦν τὸν ἀέρα σὲ κάθε βῆμα, καὶ ἔχουσαν τοὺς ἔμπροσθεν σάν ἄμβρολλα, ποῦ ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον. Διαβαζε περιπατοῦσα ἔμπροσθεν αὐτῆς πρὸς τὴν χρυσὴν ποῦ ἐξοχόσεν εἰς τὰ χεῖρα τῆς παιδάκι σκεπαζόμεν' ἄπὸ τοῦ λινῆ ἄμβρολλα.

Οἱ δύο φίλοι κρυπτόμενοι ἀπὸ τὰς λέκας ἔφθασαν πρὸς αὐτὴν, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ. Ὅταν ἔφθασαν, πρὶν δύο βήματα, τότε μόλις ἀποτόμως ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἐξεπλάγη, σάν νὰ ἔπτεσεν ἐπάνω σὲ κατὶ ἀπρόσβλεπτον.

Οἱ δύο νέοι μόλις πρόφθασαν νὰ τὴν χαιρετήσουν, διότι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παραμερίσουν, διὰ νὰ περάσῃ τὸ μονοπάτι.

Ἦτο γυναῖκα περίπου τριάκοντα ἐτῶν, ἐφαίνετο ὅμως μὲ τὴν ἐκίνησιαν καὶ τοὺς τρόπους τῆς πολὺ νεότερα. Ἦτο μελαχροινὴ καὶ οὔτε μία γραμμὴ δὲν αὐλάκωνε τὸ μέτωπόν της κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα μαλλιά της. Οὔτε μίῳ καὶ δὲν ἐκπλήδωνε τὰ βλέφαρα τῶν ματιῶν της μὲ τὰ χρυσομένα ματόκλαδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἔμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ καπέλλο του στὸ χεῖρι χαιρέτωντας ἀκόμη καὶ παρακολουθῶν μὲ τὰ μάτια τὴν ταχεῖαν ἐξαφάνισίν της. Ἡ εὐχαρίστησις αὐτῆ τοῦ νὰ θαυμάσῃ μίαν τόσον ὡραίαν γυναῖκα τὸν ἐπροξένησε βαρὺ αἶσθημα καὶ τὸν ἀφήκεν ἐκπληκτον.

Ἐνόμιζεν ὅτι διερχομένη τὸν εἶδε μὲ τρόπον, ὡσάν νὰ τὸν ἐγνώριζε προηγουμένως. Καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν γίσθανθῆ, σάν τὴν εἶδε, μὴ σκιερὴ εἰκόνα τοῦ ξαναἤλθεν εἰς τὴν μνήμην.

Ἐν ὄνομα ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰμπορέσῃ νὰ βγῇ.

Εἰς ὀλίγα βήματα ἐκεῖνη μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἴδῃ τὸ παιδί, ἐγύρισε καὶ εἶδε. Ἀναμφισβητήτως ὅμως γύρισε διὰ τὸν Λουκιανόν, τὸν ὁποῖον ὅταν εἶδεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐστενοχωρήθη διὰ τὴν ἐπίμονον προσοχὴν του, ἐκοκάνησεν αἰφνιδίως καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀμηχανίαν της, ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ ὀμιλᾷ μὲ τὸ μωρὸ.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς της ἡ συγκεχυμένη εἰκόνα, ἣτις εἶχε μισοξυπνήσῃ εἰς τὸ πνεῦμά του, ὠρίσθη μὲ μᾶς καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ἐπροχώρησε καὶ τὴν ἐχαιρέτησε μὲ τὸ ὄνομά της, ποῦ ἐνεθυμήθη τῆς κυρίας Ἀνδρέ.

Τὴν ἐνεθόμισε τὴν σύμπτωσιν, ποῦ μ' ἐχαιρέτησεν τὴν ἐγνώρισε διὰ πρῶτην φοράν.

Ἐκεῖνη εὐκόλως ἐνεθυμήθη. Καὶ τὴν διηγήθη κατόπιν ὁποῖον λυπηρὸν γεγονόσιον ἐβρέθη εἰς τὴν Ἀμπλόν. Ἐσώσθησεν τὸν φίλον του Πέτρον ὡς καλόν καὶ ἀφοσιωμένον. Ἐκεῖνη τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι ἐπίσης ἐπληρώθη ἀπὸ λύπην, χηρείσασα καὶ ὅτι εἴη τώρα εἰς τὸ σπῆτι ποῦ ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος μὲ τὴν μικρὰν κόρην της, περίπου δέκα μηνῶν.

Ὁ Φρεσσὼν εὐρην εὐκαιρίαν νὰ δεῖξῃ τὰς ἰατρικὰς του γνώσεις, λέγων, ὅτι τὸ μωρὸ ἦτο ἔγεις τελείως.

Ὁ Λουκιανὸς ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπόλυτον μοναξιάν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατεδίκασεν ἑαυτὴν ἡ νεαρά γυναῖκα. Κατόπιν ἡ συνομιλία ἐστράφη εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐξοχῆς καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ κάμουν μερικὸς γέφους ὑπὸ τὰς λέκας.

Ἡ κ. Ἀνδρέ δὲν ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὴν ἀνανέωσιν αὐτῆν τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Λουκιανόν, καθόσον καὶ ἄλλην φοράν τοῦτο συνέβη ἀσημαντόν, καὶ ἀναμφιβόλως αἱ σχέσεις των θὰ διεκόπτοντο πάλιν χωρὶς νὰ λυπηθῆ. Τὸ παιδικὸν θάρρος ἐκείνου τὴν ἔκαμε νὰ ξαναγεύσῃ τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐπέστρεφε στὸ σπῆτι της.

— Μ' ἐπιτρέπετε, Κυρία, καμμία φορὰ νὰ σὰς ἀνησυχῶ μὲ τὴν φλυαρίαν μου; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

Ἡ κ. Ἀνδρέ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ φλυαρία αὐτῆ δὲν θὰ ἦτο διασκεδαστικὴ καθόσον δι' αὐτὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο γυναῖκα τοῦ κόσμου, εἶπε:

— Βεβαίως, εὐχαρίστως, Κυρία. Θέλω πολὺ τὴν συντροφίαν καὶ τὴν φιλίαν σας. Μήπως ἀλλοτε μίαν ὥραν δὲν σὰς ἐσυντρόφευσα;

(Ἀκολουθεῖ)

OSCAR WILDE

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ένα βράδυ τόν κυρίευσε η επιθυμία γὰ κάμη την εικόνα της «ήδονης ποῦ μᾶς κυριεύει αἴξαφνα». Καί θέλοντας νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του, περιηγήθη τὸν κόσμον διὰ νὰ εὔρη χαλκόν. Διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ ἀπετυπώσῃ τὰς ἰδέας του παρὰ μᾶλλον σὲ χαλκόν.

Ἀλλὰ ὅλος ὁ χαλκὸς τοῦ κόσμου ἐξηφανίσθη καὶ ὑπῆρχε μόνον ὁ χαλκὸς τῆς εἰκόνας τῆς «λύπης ποῦ διαρκεῖ αἰωνίως».

Καὶ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τὴν εἶχε μόνος, μὲ τὰ ἰδικὰ του χέρια, κατασκευάσῃ καὶ τὴν εἶχε θέσῃ στὸν τάφον τοῦ μοναδικοῦ πράγματος ποῦ εἶχεν ἀγαπήσῃ. Τὴν ζώην του. Εἰς αὐτὸν τὸν τάφον ἔκρυψε αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς ἰδικῆς του ἐργασίας, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς δεῖγμα τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δὲν ἀπέθανε καὶ ὡς σύμβολον τῆς λύπης, ἢ ὅποια διαρκεῖ αἰωνίως. Καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος χαλκὸς παρὰ αὐτῆς τῆς εἰκόνας.

Πῆρε τότε τὴν εἰκόνα αὐτὴν, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε κατεσκεύασε μόνος του, καὶ τὴν ἔβρισεν εἰς κάμινον μὲ κατακόκκινη φωτιά μεγάλη.

Καὶ ἀπὸ τὸν χαλκὸν τῆς εἰκόνας τῆς «λύπης ποῦ διαρκεῖ αἰωνίως» κατεσκεύασε τὴν εἰκόνα τῆς «ήδονης ποῦ μᾶς κυριεύει αἴξαφνα».

(Παράφρασις).

Θ. Μ. ΣΤ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν, ὅτι ὁ κ. Μητσοκόπουλος, ἡμέτερος συνεργάτης, ἀνέλαβε τελείως ἐκ τῆς τελευταίας ἀσθενείας του.

Εὐχαριστήριον. — Ἡ ἐν Γαλιτᾷ ἐπιτροπὴ τῶν Ἀρμενίων προσφύγων ἐκφράζει δημοσίᾳ τὰ εὐχαριστήρια αὐτῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν τεκτονικὴν στοᾶν «Ἀρμονίαν», ἣτις παρέχει γενναιοδύωρος τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα εἰς 300 πρόσφυγας Ἀρμενίους, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς δῶρον 25·λιρῶν.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Τὰ μετὰ τὴν εἰρήνην ἔργα θὰ εἶνε τελειότερα καὶ καλύτερα τῶν πρὸ τοῦ πολέμου. Ἡ ἀνθρωπότης θὰ τελειοποιηθῇ καὶ θὰ προαχθῇ. Νεῖα ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις θὰ πλημμυρῶσιν τὸν κόσμον.

Κάποιος δὲ ἐργολάβος εἰς τὸ Χαβιαρόχανον ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῶν ἀπωπάτων διὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι ἤρχισαν ἤδη τὰ εἰρηνικὰ ἔργα. Πρωτότυπα μάλιστα ἀφοῦ ἐτελειοποίησε τὴν ἐργασίαν του, ὅπως μᾶς λέγει, εἰς τὰς μικρὰς τοιχοκολλήσεις καὶ ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του καθ' ὅλας τὰς συνθήκας τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης καὶ τὸ ἠλεκτροφώτισε.

Καὶ εἶνε ἀξιέπαινος ὁ περιποιητικώτατος κ. ἐργολάβος. Ἐχει γραφεῖον τελείως περιποιημένον μὲγάλῃ καθρέπτην τουαλέττας, πόρτ-μαντῶ καὶ χαλιὰ εἰς τοὺς τοίχους καὶ καταγῆς εἰς τῆς εἴσοδον τοῦ καταστήματος καὶ ὁ ἴδιος, κορδωμένος καὶ ὑπερήφανος πίντοϊς, εἶνε πρόθυμος νὰ διατάξῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν τελείαν ὑπηρεσίαν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν πελατῶν του. Μὰ καὶ οἱ ὑπάλληλοι εἶνε φανατικοὶ εἰς τὸ καθῆκόν τους. Μὴ θαρρεῖτε πῶς ἠμπορεῖτε νὰ πληρώσητε ἄλλα ἀντ' ἄλλων, διότι ἡ ἐργασία εἶνε ἀνεξέλεγκτος. Ἡ ἐπιτήρησις εἶνε αὐστηρά. Ἡ «ἀπλὴ εἴσοδος» σὰς στοιχίζει 10 παράδες, ἔπομένως δὲτ δικαιούσθε νὰ κάμητε «ἰδιαιτέραν εἴσοδον», ἣτις στοιχίζει 20 παράδες, διότι χονδραίνει βλέπετε ἢ δουλειά· ἂν θέλετε νὰ χυθῇ ἓνας κουβᾶς νερὸ προτοῦ εἰσελθῆτε πληρώτετε 20 παράδες. Ἄν θὰ πλυθῆτε μὲ νερὸ ἀκόμη 20 παράδες καὶ μὲ σαποῦνι 1 γρόσιον. Τώρα τὸ τιμολόγιον ἐκφράζεται ἄσαφῶς πρῶτον ἂν γίνεσθαι ἔκπτωσις ὅταν συγχρόνως κάμη ὁ πελάτης καὶ τὰς δύο εἰσόδους καὶ δεύτερον οἱ λαθρέμποροι εἰς κοῖον πρόστιμον καταδικάζονται.

Ἐχει μάλιστα καὶ carnets d'abonnements μὲ ἀρκετὴν ἔκπτωσιν.

Ὅπως κ' ἂν ἔχει ὁμως, μ' ὅλην τὴν φθίνεϊα του, ὁ κ. ἐργολάβος ἠμπορεῖ νὰ σὰς πύρῃ 5 γρόσια εἰάν θελήσητε τελείαν νὰ κάμητε εἴσοδον εἰς τὸ κατάστημά του.

Μὰ μὴ σὰς φαίνεται ἀκριβᾶ, ἦταν βλέπετε πόλεμος καὶ τώρα θὰ ξεπέσῃ ἡ τιμὴ.

Ἄπο τώρα λοιπὸν τελειοποιήσεις, ἐφευρέσεις, νεωτερισμοί, ποῦ μόλις τελείωσεν ὁ πόλεμος, φαντασθῆτε προσεχῶς ποῦ ἡ εἰρήνη θ' ἀρχίσῃ νὰ μᾶς ἀναζωογονῇ καὶ νὰ μᾶς δίδῃ δυνάμεις δι' ἐργασίαν.

Τὰ ἔργα μετὰ τὸν πόλεμον εἶνε τρομακτικὰ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐφευρετικότητα.

Θὰ γίνωμεν ἔτσι κάτι ἀνώτεροι εἰς τὴν ἐφευρετικότητα καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φημιζομένους δι' αὐτὸ Ἀμερικανούς.

Ἡ ἔξυπνάδα θὰ βασιλεύσῃ ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου εἰς τὸ μέλλον ἐν εἰρήνῃ. Τοῦτο μᾶς ἀποδεικνύει ὁ ἔξυπνος καὶ προσδευτικὸς ἐργολάβος τοῦ Χαβιαρόχανου, ὁ ὁποῖος ἤνῃγαγεν εἰς προσοδοφόρον ἐργασίαν καὶ τὰ βρωμερώτερα ἀκόμη.

Μίαν μόνον παρατήρησιν ἔχομεν νὰ τοῦ κάμωμεν. Μήπως ἔχει πάντοτε κατεβασίᾳ καὶ δὲν παίρνει ἡ μύτη του; Ἡ διαρκῶς τὴν ἔχει στουπωμένη μὲ κανένα βαμβάκι βουτυγμένον σὲ divinia!

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΚΥΛΑΚΙ—ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ὅταν βλέπω ἄνθρωπον μπαίνοντας στὸ σπητι τοῦ, νὰ τραβᾷ διὰ τῆς βίας μὲ τὴν ἀλυσίδα τὸ σκυλάκι του, τὸ ὅποιον εἰς ἐυνοήτους λόγους δὲν ἐννοεῖ νὰ φυλακισθῇ στὸ σπητι, θυμάμαι μὴ ἄλλη ἴδια σκηνή.

Ὁ πεινακμένος γαῖδαρος ἀμα πλησιάζει στὸν ἀχυρῶνα, τραβᾷ μ' ὄλην τὴν δύναμίν μου τὴν ὀνηλάτην μὲ τὸ λουρί ποῦ εἶνε δεμένος, δηλαδή ὁ γαῖδαρος, γιὰ νὰ μὴ πειρὸ γρήγορα καὶ νὰ φάγῃ.

- Τάμαθες;
- Τί, τζαρούχια ἔρχονται;
- Ναί, καὶ ἡ «Νέα Γενεά» θὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἰδιαιτέραν καλλιτεχνικὴν χροματιστὴν εἰκόνα τοῦ Λευθεράκη μας.

ΕΝΑ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

- 'Από τί θ'α κατασκευάζονται.
- Τò δέρμα τοῦ σκητοψάρου καὶ τοῦ βακαλάου.
- 'Αμερικανικαὶ ἐπινοήσεις.

Ἡ κρίσις τῆς ὑποδύσεως ὑφίσταται παντοῦ, προσλαμβάνουσα ὄλονεν σοβαρότερας διαστάσεις.

Εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀπὸ καιροῦ ἤδη τὰ ὑποδήματα διατίθενται ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν στρατόν, ἐνῶ οἱ πολῖται ἀρκοῦνται εἰς ἀπλά πεδῖλα.

Οἱ Ἀμερικανοί, πρόθυμοι πάντοτε νὰ λούουν κάθε πρόβλημα.

Καὶ ὁ κ. Φράνσι Νίκιλις προτείνει εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Forecast» τῆς Νέας Ἰόρκης τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ δέρματος τῶν κατοίκων τῆς θαλάσσης διὰ τὰ ὑποδήματα. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων θεωρεῖ πιθανόν ὅτι μὲ τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆραν τὰ πράγματα, καθόλου ἀπίθανον λίαν προσεχῶς νὰ καλύπτωμεν τὰ κάτω ἄκρα μὲ δέρμα σκητοψάρου καὶ βακαλάου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνθεκτικώτατον.

Εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Πράτ τοῦ Βρούκλιν ἐγένοντο σχετικὰ πειράματα καὶ ἀπεδείχθη ὅτι, ἐὰν ἕως τὸρα δὲν ἐχρησιμοποιήσαν τοιαῦτα δέρματα, τὸ πρᾶγμα ὀφείλεται εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν δερμάτων τῶν χερσαίων ζώων. Εἰς τὸ Πίτσπουργ συνέστη ἤδη ἐταιρεία πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ δέρματος τοῦ σκητοψάρου καὶ τοῦ βακαλάου. Μεγάλαι ἐλπίδες βασιζονται εἰς τὴν μέθοδον τοῦ Ἰνστιτούτου Πράτ, συνισταμένην εἰς τὸ νὰ ὑποβάλλεται τὸ δέρμα τοῦ σκητοψάρου καὶ τοῦ βακαλάου εἰς μεγίστην πίεσιν, τόσον ὥστε ἡ ἀντοχή του διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται.

Εἰς κάποιον ἐπίτροπον.

Ὁ Μεριαῦς ὁ φραντζοιλᾶς
τέως χιότης στραγαλᾶς
μπηκ' ἐπίτροπος νίκας γὰ νὰ ἄρη
ἐπάνω σὶ τὸ παχὺ παγκάρι.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζαχαρώματα.

Μὲ τὴν φηγὴν τῶν ὀραίων μας συμμάχων ἔπαυσαν καὶ τὰ ἀμέτρητα ζαχαρώματα τῶν εἰς τὰ παρασόκακα σὶ τὸ σκοτάδι τὴν νύκτα.

Ἀντιθέτως φθίνισε ἡ ζάχαρις καὶ τὰ λοκούμια βρώμησαν εἰς τοὺς δρόμους.

Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς αὐτοὶ οἱ ἄγλυκοι μᾶς ἐτρῶγαν τὴν ζάχαρη γὰ νὰ ζαχαρῶνουν.

Τὰ λοκούμια.

Εἶνε προτιμώτερον μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ ζητήσῃ κανεὶς γλύκα εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἐρωμένης του παρά εἰς τὰ τορινὰ λοκούμια. Ποῦ εἶνε ὄλο κόλα καὶ βρωμῆς κι' ἀντὶ ζάχαρη εἶνε ἀλευρωμένα.

Νὰ φθίνεια!!...

Τὰ ηλεκτρικά.

Ἔχει πολλοὺς ποῦ καταρῶνται τὸ οὐσίμιον τῶν ηλεκτρικῶν κάθε βράδυ καὶ πολλοὺς ποῦ εὐλογοῦν. Αὐτοὶ εἶνε πρῶτον οἱ κλέπται ποῦ εὐρίσκουν εὐκαιρίαν εἰς τὸ σκοτάδι τοῦ Πέραν νὰ δράσουν καὶ δεύτερον οἱ κλέπται τῶν φιλιῶν.

Προχθὲς μάλιστα κάποιος, ἐπαφελούμενος τοῦ σκοτίου, σὶ τὸ πᾶν κατεφίλησε τὸν ὀραῖον τράχηλον τῆς πλατῆς του σιγανά καὶ ἀλύπητα. Ὁ δὲ ὑποφαινόμενος ἴδων ἐθάρσθη περιττὸν νὰ προσενησῇ σκάνδαλον, ἠρκέσθη δὲ νὰ ζητήσῃ μερικὸ... καὶ τὸ πήρε.

Βενιζέλαρος.

Χρηματιστήριον κατήντησε κι' ὁ Βενιζέλος. Μιά ἀνεβαίνει καὶ μιὰ κατεβαίνει ἡ τιμὴ του. Ἄλλοῦ ξεφρονίζου ἓνα Βενιζέλον 7½, ἄλλοῦ 2½ μὲ τὸ τραγοῦδι του, ἄλλοῦ 5 γρόσια. Ἐξαιρεῖται ὁ Ἅγιος Βενιζέλος, ποῦ ἔχει ὀριστικὰ 20 γρόσια.

Μὴ βλέπετε ἐδῶ, ποῦ παίζει ἡ πιάτσα του. Εἶνε τὸ «θὰ ἔλθῃ ἢ δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ». Ἐνῶ εἰς τὸ Λονδίνον, καθὼς ἀγγέλλεται, ἡ πιάτσα του εἶνε σταθερὰ διότι ἔχει μεγάλην πέρασιν ὁ λόγος του.

Ἡ ἑβραϊκὴ σημαία.

Μὲ τὸν σημαιστολισμὸν ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀρμενικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκὴν σημαίαν. Δι' αὐτὴν οἱ Ἑβραῖοι καυχῶνται, ὅτι ἔχει τὰ ἑλληνικὰ χρώματα. Τὰ δὲ ἐπτὰ ἄστρα ποῦ ἔχει, εἶνε σύμβολον τῶν ἐπτὰ ὀρωῶν τῆς ἐργασίας, ὅπερ ἔταξε μεταξὺ ἄλλων ὡς πρόγραμμά του τὸ ἑβραϊκὸν ἵπουργεῖον.

Ὁ Μάξ Νορδάου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος δι' αὐτὸ τὸ ἵπουργεῖον.

σημειοῦμεν, ὅτι συνεκέντρωσεν ἀληθεῖς ἐπιστήμονας. Ἰπουργὸς δὲ τῶν θρησκευμάτων εἶνε ὁ πολὺς Μάξ Νορδάου, ὁ κοινωνιολόγος καὶ συγγραφεὺς τῶν «κατὰ συνθήκην ψευδῶν». Φαντάζομαι τί ἐλπιτοσύνην πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ ἵπουργεῖον αὐτό, ἂν ὁ Μάξ Νορδάου ὡς ἵπουργὸς τῶν θρησκευμάτων ἐφαρμόσῃ τὰς ἰδέας του, καὶ μάλιστα τὰς περὶ ψεύδους τῆς θρησκείας.

Γλῦκες.

Προχθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ Κουμπαρατζή σὲ μα κόχη παρ' ὀλίγον σκοτῆμός]

Ἐκεῖνος τὴν εἶδε μὲ ἄλλον τὴν παρελθούσαν καὶ ὡς ἐγκρατῆς δὲν ξεσπάθωσε τὴν ἴδιαν στιγμήν, ἐπαφῆσεν τὸ ξεσπάθωμα κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν. Ἐπὶ τέλους ἡ φιληγάδα ἐκείνης τὰ μάλωσσε λέγωντας πῶς ἦτο δικὸς τῆς γνωστῆς καὶ ἔτσι τὸ πρᾶγμα γύρισε μέλι γάλα πάλιν.

Aviso.

Ὁ ὑποφαινόμενος, καθ' ὃ ρονεῖο, ἔμαθε πῶς πολλὲς ἐχῆρευσαν μὲ τὸ γερμανικὸν σκούπισμα ἀπ' τὴν πόλιν μας, δι' ὃ ἀναλαμβάνει τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγωμένων καρδιῶν καὶ τὴν παρηγορίαν οἰασθήκατε βαρυσταλῆς ἐκ τῆς γερμανικῆς ἀπιστίας.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους, τὸ ἀθάνατο δούζικο (ἀντιφάρμακον τῆς γρίπης), τὸ κονιάκ καὶ τὰ λοιπὰ ἡδύποτα τοῦ κ. Α. Τζάλλα, Καλιοντζή Κουλούκ ἀριθ. 48 καὶ 68.

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐν Ἀσμαλῇ Μετζήτ τοῦ Πέραν ἀριθ. 9 Διεθνῆ αἴθουσαν Κουρείου
κ. Γ. ΑΜΗΡΑ

εἶναι ἡ τελειότερα καὶ διαθέτει σύστημα τελείας ἀντισηψίας.

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

SISMANOGLIO
MEGARO

 **SISMANOGLIO
MEGARÒ**